

รายงานการวิจัย

เรื่อง

การศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดการใช้บทเสริมภาษาจีน : กรณีศึกษานิสิต
ชั้นปีที่ 3 หลักสูตรภาษาจีน มหาวิทยาลัยทักษิณ

Errors Analysis in Chinese Complement: A Case Study of
Third-year Chinese Major Students, Thaksin University

อาจารย์ ดร.หลี เล้าฮุย

อาจารย์ ดร.สุธาสินี พรหมแดน

ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยและนวัตกรรมจากงบประมาณเงินรายได้

ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2566

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยทักษิณ

2567

รายงานการวิจัย
เรื่อง

การศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดการใช้บทเสริมภาษาจีน : กรณีศึกษานิสิต
ชั้นปีที่ 3 หลักสูตรภาษาจีน มหาวิทยาลัยทักษิณ

Errors Analysis in Chinese Complement: A Case Study of
Third-year Chinese Major Students, Thaksin University

อาจารย์ ดร.หลี เล้าฮุย
อาจารย์ ดร.สุธาสินี พรหมแดน

ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยและนวัตกรรมจากงบประมาณเงินรายได้
ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2566
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยทักษิณ
2567

คำรับรองคุณภาพ

รายงานวิจัยเรื่อง การศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดการใช้บทเสริมภาษาจีน : กรณีศึกษานิสิตชั้นปีที่ ๓
หลักสูตรภาษาจีน มหาวิทยาลัยทักษิณ

ผู้วิจัย Mr.Li Shao Hui

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ ขอรับรองว่ารายงานวิจัยฉบับนี้
ได้ผ่านการประเมินจากผู้ทรงคุณวุฒิแล้ว มีความเห็นว่าผลงานวิจัยฉบับนี้มีคุณภาพอยู่ในเกณฑ์

- ดีเด่น
- ดีมาก
- ดี
- พอใช้
- ควรปรับปรุง

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปาริฉัตร ตู่ดำ)
คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๗

ชื่อวิจัย การศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดการใช้บทเสริมภาษาจีน : กรณีศึกษานิสิตชั้นปีที่ 3 หลักสูตรภาษาจีน มหาวิทยาลัยทักษิณ

ชื่อผู้วิจัย หลี เส้าฮุย และสุธาสินี พรหมแดน

คณะ มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยทักษิณ

ปีงบประมาณ 2566

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้วิเคราะห์ข้อผิดพลาดการใช้บทเสริมภาษาจีนของนิสิตชั้นปีที่ 3 หลักสูตรภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประเภท ลักษณะ และสาเหตุของข้อผิดพลาดการใช้บทเสริมภาษาจีน โดยใช้แนวคิดเรื่องการวิเคราะห์เปรียบเทียบ (Contrastive analysis) การถ่ายโอนภาษา (Language Transfer) และการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Error Analysis) รวมถึงเสนอแนวทางการจัดการเรียนการสอนด้านบทเสริมภาษาจีนสำหรับผู้เรียนชาวไทย ข้อมูลที่สำรวจมาจากการบ้านในรายวิชาการเขียนภาษาจีน 2 ในปีการศึกษา 2565 โดยหาค่าความถี่ ค่าเฉลี่ยร้อยละ และพรรณนาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริม จากการวิเคราะห์พบว่าผู้เรียนเกิดข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมทั้ง 7 ประเภท โดยประเภทของบทเสริมที่มีค่าเฉลี่ยผิดพลาดมากที่สุดคือบทเสริมบอกสภาพ อาการ/กิริยา รองลงมาคือบทเสริมประเภทบุพบทวลี บทเสริมบอกผล บทเสริมบอกปริมาณ/จำนวน บทเสริมบอกระดับความเข้มข้น บทเสริมบอกทิศทางการเคลื่อนไหว และบทเสริมบอกความเป็นไปได้ ตามลำดับ ลักษณะข้อผิดพลาดการใช้บทเสริมภาษาจีนสามารถแบ่งออกเป็น 5 ลักษณะ โดยเรียงลักษณะข้อผิดพลาดจากค่าเฉลี่ยมากไปน้อยตามลำดับ ได้แก่ การเรียงคำในประโยค การใช้คำศัพท์อื่นมาแทน การเขียนคำตกหล่น การเพิ่มคำหรือส่วนประกอบ และการเขียนที่ผสมปนเปกัน ตามลำดับ สาเหตุที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดได้แก่ ผลกระทบจากการถ่ายโอนภาษาในเชิงลบ การแสดงออกที่ไม่ชัดเจน ความแตกต่างทางวัฒนธรรม การขาดความรู้สึทางด้านภาษา และการขาดการฝึกฝนในทักษะการเขียน แนวทางการจัดการเรียนการสอนด้านบทเสริมภาษาจีนสำหรับผู้เรียนชาวไทย เช่น การสร้างความรู้สึที่ดีต่อภาษาเป้าหมาย การให้ความสำคัญกับการฝึกฝน การสอนไวยากรณ์ในภาษาเป้าหมาย และการใช้วิธีการสอนที่หลากหลาย เป็นต้น

คำสำคัญ: ประเภทและลักษณะ สาเหตุ ข้อผิดพลาด บทเสริมภาษาจีน

Title: Errors Analysis in Chinese Complement: A Case Study of Third-year Chinese Major Students, Thaksin University

Researchers: Li Shaohui and Suthasini Phromdaen

Faculty: Humanities and Social Sciences

University: Thaksin University

Year: 2023

Abstract

This research analyzes the errors in using Chinese complements made by third-year students enrolled in the Chinese program at the Faculty of Humanities and Social Sciences, Thaksin University. The objectives are to examine the types, characteristics, and causes of errors in the use of Chinese complements by applying the concepts of Contrastive Analysis, Language Transfer, and Error Analysis. Additionally, it aims to propose teaching approaches for Chinese complements to Thai learners. The data were collected from assignments in the Chinese Writing 2 course during the 2022 academic year, using frequency analysis, percentage averages, and descriptive analysis to examine the errors in using Chinese complements.

The analysis revealed that the students made errors across seven types of complements. The type with the highest error rate was the complement of state (condition/action), followed by prepositional phrase complements, resultative complements, complements of quantity/amount, complements of degree, directional complements, and potential complements, in that order. The errors in using Chinese complements can be categorized into five types, ranked from most to least frequent: incorrect word order, substitution with other vocabulary, omission of words, addition of words or components, and mixed construction.

The causes of these errors include negative language transfer, unclear expression, cultural differences, lack of language awareness, and insufficient practice in writing skills. The proposed teaching strategies for Chinese complements for Thai

learners include fostering a good sense of the target language, emphasizing practice, teaching grammar in the target language, and using diverse teaching methods.

Keywords: Types and Characteristics, Causes, Errors, Chinese Complements

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยเรื่อง การศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดการใช้บทเสริมภาษาจีน : กรณีศึกษานิสิตชั้นปีที่ 3 หลักสูตรภาษาจีน มหาวิทยาลัยทักษิณ สามารถดำเนินการจนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี เนื่องจากได้รับความอนุเคราะห์และสนับสนุนเป็นอย่างดีจากคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ ที่จัดสรรทุนวิจัยรายได้ ประจำปีงบประมาณ 2566 เพื่อส่งเสริมบุคลากรให้สร้างสรรค์ผลงานวิจัยและนวัตกรรม

ขอขอบคุณผู้ร่วมวิจัย เพื่อนร่วมงานและผู้ให้ข้อมูลที่อำนวยความสะดวกและช่วยเหลือในการทำวิจัยครั้งนี้

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยหวังว่างานวิจัยฉบับนี้คงเป็นประโยชน์สำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องและผู้สนใจในการศึกษาต่อไป

คณะผู้วิจัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ.....	ก
Abstract	ข
กิตติกรรมประกาศ	ง
สารบัญ	จ
สารบัญตาราง.....	ช
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความสำคัญและที่มาของปัญหาวิจัย.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย	2
1.4 ขอบเขตของการวิจัย	3
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	4
2.1 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง	4
2.1.1 การวิเคราะห์เปรียบเทียบ (Contrastive analysis).....	4
2.1.2 การถ่ายโอนภาษา (Language Transfer).....	4
2.1.3 การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Error Analysis).....	5
2.2 ระบบไวยากรณ์	6
2.2.1 ระบบไวยากรณ์ในภาษาจีน.....	6
2.2.2 ระบบไวยากรณ์ในภาษาไทย	9
2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
2.3.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับข้อผิดพลาด	11
2.3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาแม่ในลักษณะตามพื้นที่	11
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	14
3.1 กลุ่มเป้าหมาย	14
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	14
3.3 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	14
3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล	15
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	16
4.1 ผลการสำรวจการใช้บทเสริมภาษาจีนของนิสิต	16

4.1.1	ข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมบอกผล (结果补语)	17
4.1.2	ข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมบอกระดับความเข้มข้น (程度补语)	17
4.1.3	ข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมบอกสภาพ อากาหร/กิริยา (情态补语)	18
4.1.4	ข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมบอกทิศทางการเคลื่อนไหว (趋向补语)	18
4.1.5	ข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมบอกปริมาณ/จำนวน (数量补语)	19
4.1.6	ข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมประเภทบุพบทวลี (介词短语补语)	19
4.1.7	ข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมบอกความเป็นไปได้ (可能补语)	19
4.2	ลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริม	20
4.2.1	ลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมบอกผล (结果补语)	20
4.2.2	ลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมบอกระดับความเข้มข้น (程度补语)	21
4.2.3	ลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมบอกสภาพ อากาหร/กิริยา(情态补语)	21
4.2.4	ลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมบอกทิศทางการเคลื่อนไหว (趋向补语)	22
4.2.5	ลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมบอกปริมาณ/จำนวน (数量补语)	23
4.2.6	ลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมประเภทบุพบทวลี (介词短语补语)	24
4.2.7	ลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมบอกความเป็นไปได้ (可能补语)	25
บทที่ 5	สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	28
5.1	สรุปผลการวิจัย	28
5.1.1	ประเภทและลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริม	28
5.2	อภิปรายผลวิจัย	29
5.2.1	สาเหตุที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมภาษาจีน	29
5.2.2	แนวทางการจัดการเรียนการสอนด้านบทเสริมภาษาจีนสำหรับผู้เรียนชาวไทย	30
5.3	ข้อเสนอแนะ	31
บรรณานุกรม		32
บรรณานุกรมภาษาไทย		32
บรรณานุกรมภาษาต่างประเทศ		32
ภาคผนวก		34
ประวัติผู้วิจัย		37

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2-1 การเรียงองค์ประกอบประโยคของภาษาไทย.....	9
4-1 จำนวนประโยคข้อผิดพลาดการใช้บทเสริมภาษาจีน	16
4-2 ร้อยละแสดงข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมบอกผล	17
4-3 ร้อยละแสดงข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมบอกระดับความเข้มข้น	17
4-4 ร้อยละแสดงข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมบอกสภาพ อาการ/กิริยา.....	18
4-5 ร้อยละแสดงข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมบอกทิศทางการเคลื่อนไหว.....	18
4-6 ร้อยละแสดงข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมบอกปริมาณ/จำนวน	19
4-7 ร้อยละแสดงข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมประเภทบุพบทวลี	19
4-8 ร้อยละแสดงข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมบอกความเป็นไปได้.....	19
4-9 ตารางการวิเคราะห์ค่าร้อยละของลักษณะข้อผิดพลาดด้านบทเสริม	26

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญและที่มาของปัญหาวิจัย

ชาวไทยให้ความสำคัญในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นอย่างมาก หนึ่งในภาษาต่างประเทศที่ได้รับความนิยมอย่างต่อเนื่องและมีผู้เรียนเป็นจำนวนมากนั้นคือภาษาจีน เห็นได้จากสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ในประเทศไทยได้เปิดการเรียนการสอนภาษาจีนในหลายระดับและมีความแพร่หลายมากขึ้น เห็นได้ว่าภาษาจีนเป็นอีกหนึ่งภาษาที่ผู้เรียนชาวไทยให้ความสนใจเป็นอย่างมาก

การเรียนภาษาต่างประเทศผู้เรียนจำเป็นต้องเรียนรู้ทักษะ 4 ด้าน ได้แก่ การฟัง พูด อ่าน และเขียน ซึ่งเป็นทักษะที่ผู้เรียนต้องพัฒนาเพื่อที่จะสื่อสารได้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ จากประสบการณ์การสอนของผู้วิจัยพบว่าหนึ่งในทักษะที่เป็นอุปสรรคอย่างมากต่อการเรียนภาษาต่างประเทศคือทักษะการเขียน การเขียนเป็นเครื่องมือในการแสดงออกถึงความรู้ความสามารถของผู้เรียนว่ามีความรู้ความสามารถในการถ่ายทอดเรื่องราวเป็นอย่างไร อีกทั้งการเขียนเป็นทักษะทางภาษาที่สำคัญยิ่งในการสื่อสาร จำเป็นต้องหมั่นฝึกฝนการใช้ภาษาอย่างสม่ำเสมอ การเขียนมีความซับซ้อนกว่าการสื่อสารทักษะด้านอื่น ๆ ผู้เรียนจำเป็นต้องเรียบเรียงประโยคให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ของภาษานั้น ๆ ดังนั้นการเรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาเป้าหมายผู้เรียนย่อมเกิดข้อผิดพลาดในการถ่ายโอนภาษาได้ง่ายส่งผลให้การเขียนเกิดข้อผิดพลาดในรูปแบบต่าง ๆ ได้ Ellis (1994) กล่าวถึงการถ่ายโอนทางภาษาว่าเป็นตัวกำหนดถึงความยากง่ายของภาษาเป้าหมายหรือภาษาที่สองของผู้เรียน หากรูปแบบของภาษาเป้าหมายมีความเหมือนหรือคล้ายคลึงกับภาษาแม่หรือภาษาที่เรารู้มาก่อน จะส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาเป้าหมายได้ง่ายขึ้น แต่ถ้าหากภาษาเป้าหมายมีความแตกต่างกับภาษาแม่หรือภาษาที่เรารู้มาก่อน การเรียนภาษาเป้าหมายจะมีความยากและสามารถเกิดข้อผิดพลาดต่าง ๆ ได้มากขึ้น สุทธิณี สุขตระกูล (2526) กล่าวไว้อีกว่า การแทนที่ทางภาษา (Transfer) คือการที่ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาใดภาษาหนึ่งจนชำนาญ แต่การใช้ภาษาส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ภาษาอื่น ๆ สามารถแบ่งได้ 2 ประเภท ได้แก่

- 1) การแทนที่ภาษาในแง่บวก (Positive Transfer Facilitation) คือ การที่ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาที่หนึ่ง แล้วนำสิ่งที่เรียนรู้ได้จากภาษาที่หนึ่งไปต่อยอดและช่วยอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ภาษาที่สอง

- 2) การแทนที่ภาษาในแง่ลบ (Negative Transfer Facilitation) คือ การที่ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งแล้วนำสิ่งที่เรียนรู้จากภาษาที่หนึ่งไปทำให้เกิดความสับสนในการเรียนรู้ภาษาที่สอง

ถึงแม้ว่าภาษาไทยและภาษาจีนเป็นภาษาในตระกูลจีนทิเบต ทั้งสองภาษามีลักษณะบางอย่างที่คล้ายคลึงและแตกต่างกัน จึงเป็นปัญหาที่สำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสนและใช้ภาษาไม่ถูกต้อง ภาษาจีนและภาษาไทยเป็นภาษาคำโดด (Isolating Languages) และเป็นภาษารูปแบบ SVO (ประธาน กริยา กรรม) แต่มีความแตกต่างในเรื่องไวยากรณ์ ผู้วิจัยในฐานะผู้สอนภาษาจีนให้กับผู้เรียนชาวไทยมักพบข้อผิดพลาดในทักษะการเขียนอยู่บ่อยครั้ง โดยเฉพาะการเรียงประโยคในภาษาจีน ผู้เรียนต้องเรียงประโยคให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ภาษาจีน ดังนั้นผู้เรียนต้องเข้าใจและรู้หลักการใช้ขององค์ประกอบของประโยค เช่น ประธาน - ภาคแสดง กริยา - กรรม บทขยายนาม บทขยายกริยา บทเสริม คำหลัก เป็นต้น ผู้เรียนภาษาเป้าหมายย่อมได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่ ส่งผลให้การเรียงประโยคในภาษาจีนเกิดข้อผิดพลาดในการเรียงประโยคได้ง่าย จากการสังเกตการเรียนการสอนภาษาจีนพบว่า ผู้เรียนมักเลือกใช้องค์ประกอบของประโยคที่เป็นใจความหลักในการเรียงประโยค เช่น ประธาน + กริยา + กรรม เท่านั้น โดยผู้เรียนมักขาดหรือหลีกเลี่ยงการเขียนส่วนขยายต่อจากภาคแสดง เช่น บทขยายนาม บทขยายกริยา บทเสริม เป็นต้น ซึ่งถ้าหากผู้เรียนมีการเพิ่มเติมหรือขยายต่อจากภาคแสดงจะทำให้ประโยคมีความชัดเจนและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยต้องการศึกษาการใช้บทเสริมภาษาจีน (补语) ของผู้เรียนชาวไทย ซึ่งบทเสริมทำหน้าที่เป็นส่วนขยายต่อจากภาคแสดงเพื่อให้ประโยคมีความชัดเจนและสมบูรณ์ อีกทั้งการศึกษาคำกริยาบทเสริมยังมีข้อมูลไม่มากนัก ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดการใช้บทเสริมภาษาจีนเพื่อให้ทราบถึงลักษณะและสาเหตุ โดยใช้แนวคิดเรื่องการวิเคราะห์เปรียบเทียบ (Contrastive analysis) การถ่ายโอนภาษา (Language Transfer) และการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Error Analysis) รวมถึงเสนอแนวทางในการจัดการเรียนการสอนด้านบทเสริมภาษาจีน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจและใช้บทเสริมภาษาจีนได้ถูกต้องและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยใช้การบ้านในชั้นเรียนของนิสิตหลักสูตรภาษาจีนชั้นปีที่ 3 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา 0109324 การเขียนภาษาจีน 2 ในภาคเรียนที่ 2/2565 จำนวน 85 คน เป็นข้อมูลในการวิจัย

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดการใช้บทเสริมภาษาจีนในประเด็นต่อไปนี้

- 1) เพื่อศึกษาประเภท ลักษณะและสาเหตุของข้อผิดพลาดการใช้บทเสริมภาษาจีน
- 2) เพื่อเสนอแนวทางการจัดการเรียนการสอนด้านบทเสริมภาษาจีนสำหรับผู้เรียนชาวไทย

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

- 1) ทำให้ทราบประเภท ลักษณะและสาเหตุที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดการใช้บทเสริมภาษาจีน

2) เสนอแนะแนวทางในการจัดการเรียนการสอนด้านบทเสริมภาษาจีน

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

1) แหล่งข้อมูลแบบเฉพาะเจาะจงคือ นิสิตชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ ที่ลงทะเบียนในปีการศึกษา 2/2565 จำนวน 85 คน

2) ขอบเขตด้านเนื้อหาคือการบ้านในชั้นเรียนของนิสิตเป็นเครื่องมือวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยใช้แนวคิดเรื่องการวิเคราะห์เปรียบเทียบ (Contrastive analysis) การถ่ายโอนภาษา (Language Transfer) และการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Error Analysis) เพื่อศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดการใช้บทเสริมภาษาจีนของผู้เรียนชาวไทย

2.1.1 การวิเคราะห์เปรียบเทียบ (Contrastive analysis)

Lado (1957) ได้กล่าวถึงการวิเคราะห์และการเปรียบเทียบไว้ว่า ความแตกต่างระหว่างภาษาแม่กับภาษาเป้าหมาย (Target Language) ย่อมเป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ภาษาเป้าหมายของผู้เรียน อิทธิพลของภาษาแม่จะส่งผลต่อการเรียนรู้ความเข้าใจในภาษาเป้าหมาย โดยมีอุปสรรคที่สำคัญ คือ การแทรกแซง (Interference) หรือการถ่ายโอนทางภาษา (Language Transfer) จากภาษาแม่ การวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างสองภาษาทำให้ผู้สอนคาดเดาและช่วยลดอุปสรรคในการเรียนรู้ของผู้เรียนได้ ศรีวิไล พลมณี (2545) ยังได้กล่าวว่าการวิเคราะห์และการเปรียบเทียบภาษา (Contrastive Analysis) เป็นศาสตร์หนึ่งของภาษาศาสตร์ประยุกต์และเป็นพื้นฐานของวิชาภาษาศาสตร์ทั่วไป การวิเคราะห์เปรียบเทียบสามารถทำได้ตั้งแต่เรื่องระบบเสียง (Phoneme) หน่วยคำ (Morpheme) ประโยค (Sentence) คำศัพท์ (Vocabulary) วัฒนธรรมทางด้านภาษา (Culture) รวมทั้งความคิด (Concept) ตลอดจนสิ่งที่กำหนดความคิด (Condition)

การวิเคราะห์และการเปรียบเทียบระหว่างสองภาษาคือภาษาแม่และภาษาที่เรียนจะมีประโยชน์อย่างยิ่งหากการเปรียบเทียบข้อมูลได้รับการวิเคราะห์อย่างถูกต้องและสมบูรณ์ ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจถึงสิ่งที่ภาษาแม่จะช่วยส่งเสริมในการเรียนรู้ภาษาใหม่ และยังช่วยให้ผู้เรียนรับรู้ถึงปัญหาการเรียนรู้ภาษาใหม่ได้เช่นกัน

2.1.2 การถ่ายโอนภาษา (Language Transfer)

Ellis (1994) กล่าวว่า การถ่ายโอนทางภาษาเป็นตัวกำหนดถึงความยากง่ายของภาษาเป้าหมายหรือภาษาที่สองของผู้เรียน ถ้ารูปแบบของภาษาเป้าหมายมีความเหมือนหรือคล้ายคลึงกับภาษาแม่หรือภาษาที่เรียนรู้อยู่ก่อน จะส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาเป้าหมายได้ง่ายขึ้น แต่ถ้าหากภาษาเป้าหมายมีความแตกต่างกับภาษาแม่หรือภาษาที่เรียนรู้อยู่ก่อน การเรียน

ภาษาเป้าหมายจะมีความยากและสามารถเกิดข้อผิดพลาดต่าง ๆ ได้มากขึ้น การถ่ายโอนทางภาษานั้นสามารถจำแนกเป็น 4 ประเภท ได้แก่

1) การถ่ายโอนเพื่อความสะดวกในการใช้ภาษา (Facilitation) คือ การถ่ายโอนเชิงบวกที่ผู้เรียนนำเอาความรู้ในสิ่งที่มีในภาษาแม่หรือภาษาที่เรียนรู้ก่อนหน้ามาใช้ทำให้การเรียนรู้ภาษาที่สองเป็นไปได้ง่ายขึ้น

2) การถ่ายโอนเพื่อการหลีกเลี่ยงข้อผิดพลาด (Avoidance) คือ การเลี่ยงใช้ลักษณะหรือรูปแบบภาษาของเป้าหมายที่ไม่มีในภาษาแม่ของผู้เรียนเอง ทั้งนี้เพื่อหลีกเลี่ยงรูปแบบทางภาษาที่ผู้เรียนเห็นว่าเรียนรู้ได้ยากหรือไม่คุ้นเคยในการใช้

3) การถ่ายโอนที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาด (Errors) คือ การถ่ายโอนภาษาเชิงลบที่ผู้เรียนใช้รูปแบบภาษาเป้าหมายผิดไปจากมาตรฐานของภาษาเป้าหมาย ซึ่งเกิดจากการแทรกแซงโดยตรงของภาษาแม่ของผู้เรียน

4) การถ่ายโอนจากการใช้เกิน (Over-Use) คือ การใช้รูปแบบใดรูปแบบหนึ่งในภาษาที่สองมากกว่าที่เจ้าของภาษาปกติใช้กัน

นอกจากนี้ Richards, Jack C., Platt, John and Platt, Heidi (1993) ยังได้กล่าวว่า การถ่ายโอนคือรูปแบบที่มีลักษณะบางประการในภาษาหนึ่งส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาหนึ่ง การถ่ายโอนนี้สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ

1) การถ่ายโอนเชิงลบ คือการนำรูปแบบหรือกฎของภาษาแม่หรือภาษาที่เรียนรู้มาก่อนใช้กับการเรียนภาษาเป้าหมาย โดยรูปแบบหรือกฎที่นำมาใช้ดังกล่าวไม่สอดคล้องหรือไม่เหมาะสม จึงส่งผลแทรกแซงต่อการเรียนรู้และทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการเรียนรู้ภาษาเป้าหมายได้

2) การถ่ายโอนเชิงบวก คือการถ่ายโอนที่นำเอาลักษณะหรือรูปแบบของภาษาแม่หรือภาษาที่เรียนรู้มาก่อน โดยรูปแบบดังกล่าวมีความเหมือนหรือความคล้ายคลึงกับภาษาเป้าหมาย ส่งผลให้การเรียนรู้ภาษาเป้าหมายทำได้สะดวกและง่ายขึ้น

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของผู้เรียนภาษาต่างประเทศยังเป็นประโยชน์สำหรับผู้สอนภาษาต่างประเทศ ผลจากการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดสามารถแสดงถึงปัญหาของผู้เรียน ในขณะเดียวกันผู้สอนสามารถนำผลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดมาปรับปรุงรูปแบบการสอนหรือเทคนิคในการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2.1.3 การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Error Analysis)

การสื่อสารในภาษาที่สองมักพบข้อผิดพลาดหลายด้าน เช่น การใช้ตัวสะกดที่ไม่ถูกต้อง การออกเสียง คำศัพท์ ไวยากรณ์ เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ทำให้เกิดความผิดพลาดที่เรียกว่าความผิดพลาดซึ่งไม่เหมือนกับข้อผิดพลาด เนื่องจากจากแนวคิดของข้อผิดพลาดจะพบว่าเกิดขึ้นบ่อยครั้งเพราะเป็น

พฤติกรรมการใช้ภาษาอย่างมีระบบ ในขณะที่ความผิดพลาดเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบางครั้งเนื่องจากเป็นพฤติกรรมการใช้ภาษาที่ไม่เป็นระบบ ความแตกต่างนี้ทำให้เราต้องปรับปรุงข้อผิดพลาดอย่างต่อเนื่องเพื่อให้ผู้เรียนภาษาที่สองสื่อสารได้ใกล้เคียงกับรูปแบบภาษามาตรฐานมากขึ้น

ในอดีตการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดมักเป็นการรวบรวมข้อผิดพลาดที่พบบ่อยในภาษา และจากมุมมองของโครงสร้างภาษาภายใน การวิเคราะห์เช่นนี้ยังไม่มีนิยามที่ชัดเจน ไม่มีกรอบทฤษฎีที่เป็นระบบ จึงทำให้ผลการวิเคราะห์ไม่สามารถให้คำแนะนำที่แน่นอนสำหรับการเรียนการสอนได้ ต่อมาผู้คนได้ค้นพบว่าการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดมีบทบาทสำคัญในการเรียนรู้ภาษาที่สอง การศึกษาทฤษฎีข้อผิดพลาดไม่เพียงแต่สามารถให้คำแนะนำสำหรับการเรียนภาษาในสถานศึกษาได้เท่านั้น แต่ยังสามารถให้ข้อมูลถึงพฤติกรรมในกระบวนการเรียนรู้ภาษา และทำให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างราบรื่นมากขึ้น Corder (1981) ได้รวบรวมขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดดังนี้

- 1) เลือกวัดอุปสรรคในการเรียนภาษา รวมถึงรูปแบบและความสอดคล้องของตัวอย่างภาษา เช่น กลุ่มเป้าหมาย อายุ พื้นที่ของภาษาแม่ ระดับภาษาที่สอง เป็นต้น
- 2) หาข้อผิดพลาดในตัวอย่าง เมื่อมีข้อผิดพลาด ควรแยกประเภทข้อผิดพลาด เช่น การพูด การเขียน เป็นต้น พร้อมทั้งสังเกตความแตกต่างระหว่างข้อผิดพลาดที่ชัดเจนและข้อผิดพลาดที่ไม่ชัดเจน
- 3) อธิบายและจัดประเภทข้อผิดพลาดตามโครงสร้างไวยากรณ์
- 4) สำรวจเหตุผลทางจิตวิทยาที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาด
- 5) ประเมินความถี่ของข้อผิดพลาด

2.2 ระบบไวยากรณ์

2.2.1 ระบบไวยากรณ์ในภาษาจีน

องค์ประกอบไวยากรณ์ในภาษาจีนสามารถแบ่งออกเป็น 6 ประเภท ได้แก่ บทประธาน บทกริยา บทกรรม บทขยายนาม บทขยายกริยา และบทเสริม ผู้วิจัยอ้างอิง Huang Borong, Liao Xudong (2011) ในหนังสือภาษาจีนสมัยใหม่ (Xiandai Hanyu) โดยองค์ประกอบของประโยคในภาษาจีนมีการเรียงลำดับดังนี้

การเรียงลำดับในภาษาจีนเป็นรูปแบบ SVO ซึ่งหมายถึง บทประธาน (Subject) - บทกริยา (Verb) - บทกรรม (Object) คือโครงสร้างพื้นฐานของประโยคในภาษาจีน โดยมีลำดับดังนี้

บทประธาน (Subject) + บทกริยา (Verb)

บทกริยา (Verb) + บทกรรม (Object)

บทขยายกริยา (Adverbial)/บทขยายนาม (Attributive) + บทประธาน (Subject)/บทกริยา (Verb) + บทกรรม (Object)

บทประธาน (Subject) + บทกริยา (Verb) + บทกรรม (Object)

นอกจากนี้ยังมีรูปแบบโครงสร้างอื่น ๆ ในภาษาจีน เช่น SV VO V (กริยาเท่านั้น) และ N (นามเท่านั้น) เป็นต้น

ในหลายตำราเกี่ยวกับการเรียนการสอนมักนิยามบทเสริมแตกต่างกันไป โดยทั่วไปแล้วบทเสริมเป็นคำที่ทำหน้าที่พรรณนาหรืออธิบายเกี่ยวกับผลลัพธ์ สถานะ ทิศทาง ปริมาณ เวลา สถานที่ ความเป็นไปได้ และระดับความสามารถ ทั้งในประโยคที่มีกริยาเป็นประโยคหลักและประโยคที่มีคำคุณศัพท์เป็นประโยคหลัก มีหน้าที่เสริมการอธิบายผลลัพธ์ ระดับ สถานะ ความเป็นไปได้ ทิศทาง ปริมาณ เวลา และสถานที่ของการกระทำหรือพฤติกรรม

Huang Borong, Liao Xudong (2011) อธิบายเกี่ยวกับบทเสริมไว้ว่า บทเสริมมักใช้คำกริยามาทำหน้าที่อธิบายผลลัพธ์ ระดับ บอกสภาพอาการ/กริยา ทิศทาง ปริมาณและเวลา สถานที่ และความเป็นไปได้ของการกระทำหรือพฤติกรรม สามารถสรุปประเภทของบทเสริมไว้ 7 ประเภท ทั้งนี้ผู้วิจัยใช้หลักการแบ่งประเภทบทเสริมตามข้างต้นเพื่อศึกษาข้อผิดพลาดการใช้บทเสริม รายละเอียดดังนี้

1) บทเสริมบอกผล (结果补语)

บทเสริมบอกผลเป็นบทเสริมที่ใช้เพื่อแสดงผลของคำกริยาหรือคำคุณศัพท์ที่อยู่ข้างหน้า โดยบทเสริมนี้อาจเป็นคำกริยาหรือคำคุณศัพท์ก็ได้ และไม่ใช้ตัวช่วย "得" (de)

ตัวอย่าง

- การใช้คำกริยา + บทเสริม (คำกริยา) เช่น 听<见> (ได้ยิน)
- การใช้คำกริยา + บทเสริม (คำคุณศัพท์) เช่น 洗<干净> (ซักสะอาด)

2) บทเสริมบอกระดับความเข้มข้น (程度补语)

บทเสริมบอกระดับความเข้มข้นเป็นบทเสริมที่ใช้เสริมความหมายของคำคุณศัพท์หรือคำกริยาเพื่อให้มีความเข้มข้นหรือน้ำหนักในการแสดงความหมายของประโยค

ตัวอย่าง

- การใช้คำคุณศัพท์/คำกริยา + บทเสริม (ระดับความเข้มข้นที่มาก) เช่น 好<极>了 (ดีมาก)
- การใช้คำคุณศัพท์/คำกริยา + บทเสริม (ระดับความเข้มข้นที่น้อย) เช่น 好<一点> (ดีหน่อย)

3) บทเสริมบอกสภาพอาการ/กริยา (情态补语)

บทเสริมบอกสภาพ อาการ/กริยาควรวางหลังคำกริยา เพื่อใช้เสริมบอกสภาพการกระทำหรือผลลัพธ์ของการกระทำ

ตัวอย่าง

- กริยา + (บทกรรม) + (กริยา) + "得" (de) + บทเสริมบอกสภาพ

เช่น 她跳舞跳得<很好>。(เขาเต้นรำได้ดีมาก)

- กริยา + (บทกรรม) + (กริยา) + "不" (bù) + บทเสริมบอกสภาพ

เช่น 他激动得<睡不着>。(เขาตื่นเต้นจนนอนไม่หลับ)

4) บทเสริมบอกทิศทางการเคลื่อนไหว (趋向补语)

บทเสริมบอกทิศทางการเคลื่อนไหวเป็นบทเสริมที่ใช้เพื่อบอกทิศทางของการกระทำ โดยมักจะวางหลังคำกริยาหรือคำคุณศัพท์เพื่อใช้บอกทิศทางของการกระทำ และมีรูปแบบการวางที่แตกต่างกันไปตามคำกริยาบอกทิศทาง

ตัวอย่าง

- คำกริยา/คำคุณศัพท์ + คำกริยาบอกทิศทาง + (บทกรรม)

เช่น 他跳<上>车。(เขากระโดดขึ้นรถ)

5) บทเสริมบอกปริมาณ/จำนวน (数量补语)

บทเสริมบอกจำนวนจะมีความหมายแสดงจำนวน ของกริยาโดยสามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่ บทเสริมที่แสดงจำนวนครั้งของการกระทำ (动量补语) และบทเสริมที่แสดงเวลา (时量补语)

ตัวอย่าง

- กริยา+บทกรรม (คำสรรพนาม) + บทเสริมบอกจำนวนครั้งหรือความถี่

เช่น 哥哥找了<你><五次>。(พี่ชายหาคุณห้าครั้งแล้ว)

- กริยา + บทเสริมแสดงเวลา

เช่น 他去中国<三天>了。(เขาไปจีนสามวันแล้ว)

6) บทเสริมประเภทบุพบทวลี (介词短语补语)

บทเสริมประเภทบุพบทวลี คือ บอกเวลาหรือสถานที่เกิดเหตุการณ์ รวมถึงสถานที่สิ้นสุดการกระทำ

ตัวอย่าง

- กริยา + บุพบทวลี (เวลา)

เช่น 哥哥出生<于 1990 年>。(พี่ชายเกิดเมื่อปี 1990)

- กริยา + บุพบทวลี (สถานที่)

เช่น 大家走<向海边>。(ทุกคนเดินไปทางชายฝั่ง)

7) บทเสริมบอกความเป็นไปได้ (可能补语)

บทเสริมบอกความเป็นไปได้ บทเสริมที่ทำหน้าบอกความเป็นไปได้หรือเป็นไปไม่ได้ของการกระทำ มักจะวางหลังคำกริยาหรือคำคุณศัพท์ เพื่อใช้บอกความเป็นไปได้ของการกระทำหรือไม่

ตัวอย่าง

- คำกริยา + "得" (de) + บทเสริม (คำกริยา)

เช่น 听得<懂>。(ฟังเข้าใจ)

- คำกริยา + "不" (bù) + บทเสริม (คำคุณศัพท์)

เช่น 看不<见>。(มองไม่เห็น)

2.2.2 ระบบไวยากรณ์ในภาษาไทย

ภาษาไทยเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มภาษาไท-กะดาย (Tai-Kadai Languages) และเป็นภาษาคำโดด (Isolating Language) พระยาอุปกิตศิลปสาร (2535) ได้แบ่งประเภทองค์ประกอบของประโยคในภาษาไทยออกเป็น 7 ประเภท ได้แก่ บทประธาน (Subject) บทกริยา (Verb) บทกรรม (Object) บทขยายประธาน (Subject Modifier) บทขยายกรรม (Object Modifier) บทขยายกริยา (Verb Modifier) และบทเสริม (Complement) การเรียงลำดับขององค์ประกอบประโยคของภาษาไทยรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 2-1 การเรียงองค์ประกอบประโยคของภาษาไทย

ภาคประธาน (主语)		ภาคแสดง (谓语)			
บทประธาน (主语)	บทขยาย ประธาน (修饰主语)	บทกริยา (动语)	บทขยายกริยา (修饰动语)	บทกรรม/บท เสริม (宾语/补语)	บทขยายกรรม (修饰宾语)

จากตารางข้างต้นเห็นได้ว่าลำดับของคำในประโยคภาษาไทยหากเป็นประโยคเดียวจะมีโครงสร้างเหมือนกับประโยคภาษาจีนแบบ SVO กล่าวคือบทประธาน (Subject) + บทกริยา (Verb) + บทกรรม (Object)" และหากเป็นการเรียงลำดับบทขยายภายในประโยคจะมีรูปแบบโครงสร้างที่ไม่เหมือนกัน โดยเรียงลำดับดังนี้

บทประธาน (Subject) + ขยายประธาน (Subject Modifier)

บทกริยา (Verb) + บทขยายกริยา (Verb Modifier)

บทกรรม (Object) + บทขยายกรรม (Object Modifier)

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเรียนภาษาจีนมีหลากหลาย เช่น ข้อผิดพลาดทางโครงสร้างไวยากรณ์ ข้อผิดพลาดการแปลภาษาจีน ข้อผิดพลาดการเขียนอักษรจีน เป็นต้น จากการศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องพบว่า สุขดี มณีกาญจนสิงห์ (2543) ได้ศึกษาข้อผิดพลาดในการใช้

ภาษาจีนด้านไวยากรณ์และการใช้คำของนิสิตวิชาภาษาจีน ชั้นปีที่ 3 และ 4 คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2541 เพื่อให้ทราบถึงลักษณะเฉพาะในภาษาจีนที่ยากและเป็นปัญหาในการทำความเข้าใจสำหรับนิสิตไทย จากการวิจัยพบว่าข้อผิดพลาดต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นนั้นมีสาเหตุสำคัญสองประการคือ ประการแรก นิสิตนำความเคยชินในการใช้ภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่ไปใช้ในภาษาจีน เช่น การใช้คำผิดประเภท การใช้คำไม่รับกัน การเรียงลำดับคำโดยนำหน่วยขยายวางไว้ข้างหลังหน่วยหลัก การเรียงลำดับคำบอกสถานที่และเวลาจากหน่วยเล็กไปหน่วยใหญ่ เป็นต้น ประการที่สอง เกิดจากการที่ในภาษาจีนมีโครงสร้างทางไวยากรณ์บางอย่างที่มีข้อจำกัดในการใช้ที่ซับซ้อน เช่น โครงสร้างประโยค bǎ คำแยกสมาน การวางตำแหน่งคำบอกสถานที่หรือเวลาเมื่อใช้กับคำกริยาในประโยค การใช้คำ le เป็นต้น โดยแบ่งข้อผิดพลาดในด้านไวยากรณ์และการใช้คำออกเป็นสามประเภท ได้แก่ ข้อผิดพลาดในการใช้คำแท้ ข้อผิดพลาดในการใช้คำไม่แท้ และข้อผิดพลาดในด้านรูปประโยค โดยพบว่านิสิตมีข้อผิดพลาดในด้านรูปประโยคมากที่สุด รองลงมาคือข้อผิดพลาดในการใช้คำแท้ และการใช้คำไม่แท้ ตามลำดับ นอกจากนี้ยังพบงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับข้อผิดพลาดในการใช้คำลักษณะนาม กล่าวคือ อมรา อภัยพงศ์ (2563) ได้ศึกษาข้อผิดพลาดการใช้คำลักษณะนามที่ใช้ประกอบคำนามในภาษาจีนกลาง ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี จำนวน 54 คน โดยศึกษาข้อมูลจากการรวบรวมแบบฝึกหัดและการบ้านในชั้นเรียน พบว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 และปีที่ 2 มีข้อผิดพลาดในการเรียงลำดับโครงสร้างประโยคมากที่สุด รองลงมาคือการใช้คำขาดหรือการตกหล่น และการใช้คำเกิน ตามลำดับ ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์เป็นข้อผิดพลาดที่สำคัญอันเป็นอุปสรรคในการเรียนภาษาจีนกลาง นอกจากนั้นข้อผิดพลาดข้างต้นยังมีส่วนเกี่ยวข้องกับแนวคิดการถ่ายโอนของภาษา ซึ่งมีอิทธิพลในการใช้ภาษาที่มาจากความเหมือนหรือความต่างกับภาษาแม่ นอกจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับข้อผิดพลาดในการใช้คำและโครงสร้างทางไวยากรณ์แล้ว ยังพบงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับข้อผิดพลาดในการแปลอีกด้วย กิตติรัตน์ พจน์ไตรทิพย์ และตุลยนุสรณ์ สุภาษา (2564) ได้ศึกษาและวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการแปลภาษาจีนเป็นภาษาไทยในระดับคำและระดับประโยคของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนธุรกิจ วิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ พบลักษณะการผิดพลาดของผู้เรียนเป็นสองลักษณะใหญ่ คือ (1) ผู้เรียนมักใช้ภาษาพูดในการแปลประโยค และ (2) ผู้เรียนมีปัญหาเกี่ยวกับการเลือกใช้คำแปลในภาษาปลายทาง (ภาษาไทย) จากคำภาษาต้นฉบับ (ภาษาจีน) ที่มีหลายความหมาย

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่ได้ศึกษาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ของชาวต่างชาติที่เรียนภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศ Lu Jianji (1994) ได้รวบรวมตัวอย่างข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์จำนวน 192 ตัวอย่าง และแบ่งประเภทตามลักษณะของข้อผิดพลาดออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ การเขียนคำ

ตกหล่น (遗漏) การเพิ่มคำหรือส่วนประกอบ (误加) ใช้คำศัพท์อื่นมาแทน (误代) และการเรียงคำในประโยค (错序)

จากฐานข้อมูลวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาเอกและปริญญาโทฉบับเต็มของจีน (China Doctoral Dissertations Full-text Database & China Master's Theses Full-text Database) มีข้อมูลเกี่ยวกับการวิจัยการสอนคำขยายมากกว่า 60 บทความ ในบทความเหล่านี้พบว่าการวิจัยเกี่ยวกับคำขยายได้รับความสนใจมากที่สุด โดยศึกษาในประเด็นทฤษฎีพื้นฐานของคำขยาย ประเด็นข้อโต้แย้ง และประเด็นอื่น ๆ ที่น่าสนใจเกี่ยวข้องกับคำขยาย เช่น Li Dazhong (1996) ได้วิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้ไวยากรณ์ภาษาจีนและอธิบายถึงข้อผิดพลาดที่พบบ่อยของนักเรียนชาวไทย พบประเภทของข้อผิดพลาด ได้แก่ การใช้ประเภทคำผิด โครงสร้างประโยคผิดพลาด และการใช้บทเสริมไม่ถูกต้อง นอกจากนี้ยังวิเคราะห์ถึงสาเหตุสำคัญของข้อผิดพลาดที่เกิดจากอิทธิพลจากภาษาแม่ ความซับซ้อนของภาษาเป้าหมาย วิธีการสอนและกลยุทธ์ในการเรียนรู้ นอกจากนี้ Zhou Xiaobing (2007) ได้ศึกษาข้อผิดพลาดในไวยากรณ์ภาษาจีนของชาวต่างชาติเช่นเดียวกัน โดยวิเคราะห์และสรุปข้อผิดพลาดในด้านต่าง ๆ เช่น ประเภทคำ โครงสร้างประโยค และบทเสริม พร้อมทั้งวิเคราะห์ถึงสาเหตุหลักของข้อผิดพลาดที่เกิดจากอิทธิพลจากภาษาแม่ ความซับซ้อนของภาษาจีน ความแตกต่างของโครงสร้างภาษา กลยุทธ์การเรียนรู้ของผู้เรียน และรูปแบบการสอน

2.3.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับข้อผิดพลาด

การเรียนการสอนภาษาจีนสำหรับชาวต่างชาติมักเกิดข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาได้ง่าย Zhang Zhigong (1994) กล่าวถึงปัจจัยที่ก่อให้เกิดปัญหาในการสอนภาษาจีนสำหรับชาวต่างชาติ เช่น ภาษาเป็นกิจกรรมทางสังคมและมีความแตกต่างในด้านทัศนคติวัฒนธรรมต่าง ๆ จึงทำให้การสอนภาษาจีนสำหรับชาวต่างชาติเป็นเรื่องที่ต้องให้ความสำคัญ โดยเน้นการศึกษาเปรียบเทียบที่มีความสำคัญต่อการสอนภาษาจีนสำหรับชาวต่างชาติ Zhang Rumei (2003) อธิบายถึงกระบวนการที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาด อธิบายข้อผิดพลาด และผลกระทบเชิงลบต่อผู้เรียน และ Li Lin (2006) ได้จัดประเภทคำกริยาที่ใช้เพื่อแสดงอารมณ์ในภาษาจีนและการเรียนรู้ของนักศึกษาต่างชาติ สะท้อนให้เห็นถึงปัญหาและข้อจำกัดที่ยากต่อการเรียนรู้ และวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางภาษา อีกทั้งนำเสนอกลยุทธ์การเรียนรู้และกลยุทธ์การสอนสำหรับคำกริยาที่แสดงอารมณ์ในภาษาจีนสำหรับชาวต่างชาติ

2.3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาแม่ในลักษณะตามพื้นที่

1) การศึกษาที่เกี่ยวข้องกับภาษาแม่ที่เป็นภาษาอินโดนีเซีย

Rina Maryana Goven, S.Hum., MTC SOL(2020) ศึกษาเกี่ยวกับความคลาดเคลื่อนในการใช้บทเสริมบอกสภาพ อาการ ด้วยคำว่า "得" (de) ของนักศึกษาอินโดนีเซีย โดยสรุปประเภทของ

ข้อผิดพลาดและวิเคราะห์สาเหตุของข้อผิดพลาด และนำเสนอแนวทางการสอนประโยคที่มีบทเสริมบอกสภาพ อากาการ ด้วยคำว่า "得" (de) ในภาษาจีนและข้อเสนอแนะสำหรับการเรียนภาษาจีนของนักศึกษาอินโดนีเซีย

2) การศึกษาที่เกี่ยวข้องกับภาษาแม่ที่เป็นภาษาเกาหลี

Wang Yue (2019) วิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเรียนบทเสริมบอกผลในภาษาจีนของนักเรียนต่างชาติชาวเกาหลี พบว่านักเรียนชาวเกาหลีมีอัตราการใช้บทเสริมบอกผลค่อนข้างสูง และมักเกิดข้อผิดพลาดค่อนข้างสูงเช่นกัน เนื่องจากในภาษาเกาหลีไม่มีโครงสร้างไวยากรณ์ที่คล้ายกับบทเสริมทำให้นักเรียนเกาหลียากที่จะเข้าใจรูปแบบและความหมายของบทเสริม อีกทั้งได้เสนอแนะแนวทางการจัดการเรียนการสอนบทเสริมสำหรับนักเรียนต่างชาติชาวเกาหลี นอกจากนี้ Bai Xingchu (2006) ได้สำรวจแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลทั้งแบบปริมาณและคุณภาพต่อนักเรียนชาวเกาหลีที่มีข้อผิดพลาดในกระบวนการเรียนรู้ของวลีภาษาจีนที่มีหลากหลายประการ โดยหาค่าความถี่และจัดประเภทข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น และวิเคราะห์สาเหตุของข้อผิดพลาด รวมทั้งเสนอวิธีและกลยุทธ์ในการแก้ไขข้อผิดพลาด

3) การศึกษาที่เกี่ยวข้องกับภาษาแม่ที่เป็นภาษาเวียดนาม

LUU Hon Vu (2014) วิเคราะห์ประโยคที่มีข้อผิดพลาดเกี่ยวกับการใช้ภาคแสดงทิศทางของนักเรียนเวียดนามในรายวิชาภาษาจีนขั้นสูง พบประโยคที่มีข้อผิดพลาดจำนวน 134 ประโยค สามารถแบ่งข้อผิดพลาดออกเป็น 5 ประการ ได้แก่ 1) การใช้ภาคแสดงทิศทางมากเกินไป 2) ความสับสนเกี่ยวกับประเภทต่าง ๆ ของภาคแสดงทิศทาง 3) การขาดภาคแสดงทิศทาง 4) ความสับสนของภาคแสดงทิศทางกับบทเสริมอื่น ๆ 5) ความสับสนเกี่ยวกับภาคแสดงทิศทางและลำดับของวัตถุ สาเหตุหลักของข้อผิดพลาดที่นักเรียนเวียดนามใช้ภาคแสดงทิศทางคือการถ่ายโอนจากภาษาต้น และเหตุผลที่สองคือการเพิ่มเติมจากภาษาเป้าหมาย

4) การศึกษาที่เกี่ยวข้องกับภาษาแม่ที่เป็นภาษาไทย

Hu Yongmei (2008) ศึกษากระบวนการเรียนรู้ภาษาจีนในขั้นตอนแรกเริ่มของนักเรียนไทย โดยศึกษาตัวอย่างข้อผิดพลาดในทุกมิติของนักเรียน และยังครอบคลุมถึงครู แบบเรียน และเสนอแนวทางการสอนภาษาจีนที่เหมาะสมให้กับนักเรียนไทย Yao Jinling (2008) ศึกษาและวิเคราะห์การโยกย้ายภาษาในการเขียนภาษาจีนของนักเรียนไทย โดยเน้นการวิเคราะห์การโยกย้ายภาษาจากภาษาแม่เป็นภาษาจีน เพื่อที่จะเข้าใจบทบาทของภาษาแม่ในการเรียนรู้ภาษาจีน โดยวิเคราะห์การเปรียบเทียบระหว่างภาษาไทย-ภาษาจีน และ Liu Yuchuan (2008) วิเคราะห์เปรียบเทียบรูปแบบการแสดงอารมณ์ต่าง ๆ ในภาษาจีนกับภาษาไทย โดยเน้นการวิเคราะห์ที่ก่อให้เกิดข้อผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้นกับนักเรียนไทยในระดับเรียนมัธยมต้นที่เรียนภาษาจีนได้ นอกจากนี้ยังได้แยกประเภทและ

วิเคราะห์ข้อผิดพลาดโดยเน้นข้อผิดพลาดที่เป็นเชิงบวก พร้อมทั้งเสนอแนวทางการจัดการเรียนการสอน

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องพบว่า ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ยังคงเป็นปัญหาหลักของผู้เรียนภาษาเป้าหมายหรือภาษาต่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องคำศัพท์ ชนิดคำ หรือประโยค ล้วนอยู่ในองค์ประกอบโครงสร้างทางไวยากรณ์ ผู้เรียนควรเข้าใจและรู้หลักการใช้องค์ประกอบของประโยคภาษาจีน เพื่อให้การเรียงประโยคของผู้เรียนมีความสมบูรณ์และมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาในส่วนขยายภาคแสดงในส่วนของบทเสริม อธิบายลักษณะและสาเหตุของข้อผิดพลาดการใช้บทเสริมในภาษาจีน พร้อมทั้งเสนอแนวทางในการจัดการเรียนการสอนด้านบทเสริมภาษาจีนเพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียงประโยคภาษาจีนได้ถูกต้อง

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพเพื่อวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมภาษาจีน รวมทั้งเสนอแนวทางการจัดการเรียนการสอนด้านบทเสริมภาษาจีนสำหรับผู้เรียนชาวไทย โดยผู้วิจัยนำเสนอวิธีการดำเนินการวิจัยในหัวข้อกลุ่มเป้าหมาย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล ตามลำดับดังนี้

3.1 กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือนิสิตชั้นปีที่ 3 หลักสูตรภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา 0109324 การเขียนภาษาจีน 2 ในปีการศึกษา 2/2565 จำนวน 85 คน โดยการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือการบ้านในรายวิชา 0109324 การเขียนภาษาจีน 2 เพื่อใช้ในการเก็บข้อมูลการใช้บทเสริมภาษาจีน จำนวนการบ้านมีทั้งหมด 3 ครั้ง โดยแบ่งเป็นเดือนละ 1 หัวข้อ รวมทั้งหมด 255 ชิ้นงาน รายละเอียดของหัวข้อการเขียนมีดังนี้

การบ้านครั้งที่ 1 หัวข้อ "บันทึกการเที่ยวชมตลาดน้ำคลองแห" โดยมีความยาวเฉลี่ยประมาณ 200 คำ การบ้านครั้งที่ 2 หัวข้อ "ครั้งแรกที่..." โดยมีความยาวเฉลี่ยประมาณ 250 คำ

การบ้านครั้งที่ 3 หัวข้อ "ข้อดีข้อเสียของการเล่นเกม" โดยมีความยาวเฉลี่ยประมาณ 300 คำ โดยการบ้านทั้งหมดจะเพิ่มความยากตามลำดับ เพื่อให้นิสิตได้ฝึกเขียนและเรียบเรียงเป็นเนื้อหาภาษาจีน

3.3 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

- 1) ศึกษาเอกสารและทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้บทเสริมภาษาจีน
- 2) เก็บรวบรวมข้อมูลจากการบ้านของนิสิตชั้นปีที่ 3 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา 0109324 การเขียนภาษาจีน 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 85 คน เพื่อศึกษาประเภท ลักษณะและสาเหตุข้อผิดพลาดการใช้บทเสริมภาษาจีนของนิสิตหลักสูตรภาษาจีน การบ้านมีจำนวน 3 ครั้ง รวมทั้งหมด 255 ชิ้นงาน จากข้อมูลที่ได้รับมีข้อมูลที่ตรงตามเงื่อนไขทั้งหมด 248 ชิ้นงาน และมีการบ้าน

อีก 7 ชิ้นงานที่ไม่ได้เขียนตามเงื่อนไข ผลจากการรวบรวมข้อมูลพบว่า มีประโยคที่ใช้บทเสริมจำนวน 783 ประโยค

3) วิเคราะห์ข้อมูล พร้อมทั้งสรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับข้อผิดพลาดการใช้บทเสริมภาษาจีนในรายวิชา 0109324 การเขียนภาษาจีน 2 ของนิสิตชั้นปีที่ 3 หลักสูตรภาษาจีน มหาวิทยาลัยทักษิณ และวิเคราะห์ข้อมูล รายละเอียดดังนี้

1) วิเคราะห์ประเภท ลักษณะและสาเหตุข้อผิดพลาดที่เกี่ยวข้องกับการใช้บทเสริมภาษาจีน โดยการหาค่าความถี่และค่าเฉลี่ยร้อยละ

2) ใช้วิธีพรรณนาวิเคราะห์ถึงประเภท ลักษณะและสาเหตุข้อผิดพลาดการใช้บทเสริมภาษาจีน

3) นำเสนอแนวทางในการแก้ไขข้อผิดพลาดการใช้บทเสริมภาษาจีน เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนต่อไป

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

งานวิจัยฉบับนี้เรื่อง “การศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดการใช้บทเสริมภาษาจีน: กรณีศึกษานิสิตชั้นปีที่ 3 หลักสูตรภาษาจีน มหาวิทยาลัยทักษิณ” ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิจัย ในรูปแบบพรรณนาวิเคราะห์ประกอบกับตาราง โดยมีผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

4.1 ผลการสำรวจการใช้บทเสริมภาษาจีนของนิสิต

จากการรวบรวมข้อมูลในรายวิชา 0109324 การเขียนภาษาจีน 2 ปีการศึกษา 2565 ของนิสิตชั้นปีที่ 3 หลักสูตรภาษาจีน มหาวิทยาลัยทักษิณ จำนวน 85 คน จำนวนการบ้าน 3 ครั้ง รวมทั้งหมด 255 ชิ้นงาน จากข้อมูลที่ได้รับมีข้อมูลที่ตรงตามเงื่อนไขทั้งหมด 248 ชิ้นงาน และมีการบ้านอีก 7 ชิ้นงานที่ไม่ได้เขียนตามเงื่อนไข จากการรวบรวมข้อมูลพบว่ามีประโยคที่ใช้บทเสริมจำนวน 783 ประโยค สามารถแยกประเภทของข้อผิดพลาดและสรุปดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4-1 จำนวนประโยคข้อผิดพลาดการใช้บทเสริมภาษาจีน

ประเภท บทเสริม 补语类型	บทเสริม บอกผล 结果 补语	บทเสริม บอก ระดับ ความ เข้มข้น 程度 补语	บทเสริม บอก สภาพ อาการ/ กิริยา 情态 补语	บทเสริม บอกทิศ ทางการ เคลื่อน ไหว 趋向 补语	บทเสริม บอก ปริมาณ /จำนวน 数量 补语	บทเสริม ประเภท บุพบทวลี 介词短 语补语	บท เสริม บอก ความ เป็นไปได้ 可能 补语	รวม
จำนวน ประโยคที่ใช้ บทเสริม ทั้งหมด	61	105	89	231	95	106	96	783
จำนวน ประโยคที่มี ข้อผิดพลาดใน การใช้บท เสริม	8	12	13	25	11	14	9	92
ร้อยละ ข้อผิดพลาดใน บทเสริม	13.11	11.43	14.61	10.82	11.58	13.21	9.38	11.75

จากตารางข้างต้นพบว่าประเภทของบทเสริมที่มีค่าเฉลี่ยผิดพลาดมากที่สุดคือบทเสริมบอกสภาพ อากาหร/กิริยา (情态补语) คิดเป็นร้อยละ 14.61 รองลงมาคือบทเสริมประเภทบุพบทวลี (介词短语补语) คิดเป็นร้อยละ 13.21 บทเสริมบอกผล (结果补语) คิดเป็นร้อยละ 13.11 บทเสริมบอกปริมาณ/จำนวน (数量补语) คิดเป็นร้อยละ 11.58 บทเสริมบอกระดับความเข้มข้น (程度补语) คิดเป็นร้อยละ 11.43 บทเสริมบอกทิศทางการเคลื่อนไหว (趋向补语) คิดเป็นร้อยละ 10.82 และบทเสริมบอกความเป็นไปได้ (可能补语) คิดเป็นร้อยละ 9.38 ตามลำดับ

ข้อผิดพลาดในบทเสริมของแต่ละประเภทมีความมากน้อยแตกต่างกัน ผลการวิจัยสามารถแยกตามประเภทของบทเสริมภาษาจีน โดยแยกรายละเอียดในแต่ละประเภทของบทเสริมดังนี้

4.1.1 ข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมบอกผล (结果补语)

ตารางที่ 4-2 ร้อยละแสดงข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมบอกผล

บทเสริมบอกผล 结果补语	จำนวนประโยคที่ใช้บทเสริมบอกผลทั้งหมด	จำนวนประโยคที่มีข้อผิดพลาด
1.บันทึกการเที่ยวชมตลาดน้ำคลองแห 合艾空海水上市场游记	18	2
2.ครั้งแรกที่... 第一次.....	23	4
3.ข้อดีข้อเสียของการเล่นเกม 游戏的利弊	20	2
รวม	61	8
ร้อยละข้อผิดพลาด	13.11	

4.1.2 ข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมบอกระดับความเข้มข้น (程度补语)

ตารางที่ 4-3 ร้อยละแสดงข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมบอกระดับความเข้มข้น

บทเสริมบอกระดับความเข้มข้น 程度补语	จำนวนประโยคที่ใช้บทเสริมบอกระดับความเข้มข้นทั้งหมด	จำนวนประโยคที่มีข้อผิดพลาด
1.บันทึกการเที่ยวชมตลาดน้ำคลองแห 合艾空海水上市场游记	32	3
2.ครั้งแรกที่... 第一次.....	34	5
3.ข้อดีข้อเสียของการเล่นเกม 游戏的利弊	39	4

รวม	105	12
ร้อยละข้อผิดพลาด	11.43	

4.1.3 ข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมบอกสภาพ อากาการ/กิริยา (情态补语)

ตารางที่ 4-4 ร้อยละแสดงข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมบอกสภาพ อากาการ/กิริยา

บทเสริมบอกสภาพ อากาการ/กิริยา 情态补语	จำนวนประโยคที่ใช้บทเสริมบอก สภาพ อากาการ/กิริยาทั้งหมด	จำนวนประโยคที่มี ข้อผิดพลาด
1.บันทึกการเที่ยวชมตลาดน้ำคลองแห 合艾空海水上市场游记	23	3
2.ครั้งแรกที่... 第一次……	31	6
3.ข้อดีข้อเสียของการเล่นเกม 游戏的利弊	35	4
รวม	89	13
ร้อยละข้อผิดพลาด	14.61	

4.1.4 ข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมบอกทิศทางการเคลื่อนไหว (趋向补语)

ตารางที่ 4-5 ร้อยละแสดงข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมบอกทิศทางการเคลื่อนไหว

บทเสริมบอกทิศทางการเคลื่อนไหว 趋向补语	จำนวนประโยคที่ใช้บทเสริมบอก ทิศทางการเคลื่อนไหวทั้งหมด	จำนวนประโยคที่มี ข้อผิดพลาด
1.บันทึกการเที่ยวชมตลาดน้ำคลองแห 合艾空海水上市场游记	69	8
2.ครั้งแรกที่... 第一次……	75	10
3.ข้อดีข้อเสียของการเล่นเกม 游戏的利弊	87	7
รวม	231	25
ร้อยละข้อผิดพลาด	10.82	

4.1.5 ข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมบอกปริมาณ/จำนวน (数量补语)

ตารางที่ 4-6 ร้อยละแสดงข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมบอกปริมาณ/จำนวน

บทเสริมบอกปริมาณ/จำนวน 数量补语	จำนวนประโยคที่ใช้บทเสริม บอกปริมาณ/จำนวนทั้งหมด	จำนวนประโยคที่มี ข้อผิดพลาด
1.บันทึกการเที่ยวชมตลาดน้ำคลองแห 合艾空海水上市场游记	26	3
2.ครั้งแรกที่... 第一次.....	31	4
3.ข้อดีข้อเสียของการเล่นเกม 游戏的利弊	38	4
รวม	95	11
ร้อยละข้อผิดพลาด	11.58	

4.1.6 ข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมประเภทบุพบทวลี (介词短语补语)

ตารางที่ 4-7 ร้อยละแสดงข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมประเภทบุพบทวลี

บทเสริมประเภทบุพบทวลี 介词短语补语	จำนวนประโยคที่ใช้บทเสริม ประเภทบุพบทวลีทั้งหมด	จำนวนประโยคที่มี ข้อผิดพลาด
1.บันทึกการเที่ยวชมตลาดน้ำคลองแห 合艾空海水上市场游记	32	4
2.ครั้งแรกที่... 第一次.....	36	5
3.ข้อดีข้อเสียของการเล่นเกม 游戏的利弊	38	5
รวม	106	14
ร้อยละข้อผิดพลาด	13.21	

4.1.7 ข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมบอกความเป็นไปได้ (可能补语)

ตารางที่ 4-8 ร้อยละแสดงข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมบอกความเป็นไปได้

บทเสริมบอกความเป็นไปได้ 可能补语	จำนวนประโยคที่ใช้บทเสริม บอกความเป็นไปได้ทั้งหมด	จำนวนประโยคที่มี ข้อผิดพลาด
1.บันทึกการเที่ยวชมตลาดน้ำคลองแห 合艾空海水上市场游记	31	2

2.ครั้งแรกที่... 第一次.....	33	4
3.ข้อดีข้อเสียของการเล่นเกม 游戏的利弊	32	3
รวม	96	9
ร้อยละข้อผิดพลาด	9.38	

4.2 ลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริม

จากผลการวิจัยพบว่าข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมภาษาจีนมีจำนวนทั้งหมด 92 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.75 ของการใช้บทเสริมทั้งหมด (ตารางที่ 4-1) ลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมที่พบในการบ้านของผู้เรียนมีทั้งหมด 7 ประเภท รายละเอียดดังนี้

4.2.1 ลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมบอกผล (结果补语)

บทเสริมบอกผล เป็นบทเสริมที่ใช้เพื่อแสดงผลของคำกริยาหรือคำคุณศัพท์ที่อยู่ข้างหน้า โดยบทเสริมนี้อาจเป็นคำกริยาหรือคำคุณศัพท์ก็ได้

ประโยคที่ 1 *吃完饭完了。

ควรเขียนเป็น 吃<完>晚饭了。(กินข้าวเย็นเสร็จแล้ว)

จากตัวอย่างประโยคที่ 1 พบว่าผู้เรียนใช้คำว่า "完" (เสร็จ) ทำหน้าที่เป็นบทเสริมบอกผลการกระทำ ควรแก้ไขโดยย้ายบทเสริมคำว่า "完" (เสร็จ) ไว้หลังคำกริยา "吃" (กิน) และอยู่หน้าบทกรรม "晚饭" (ข้าวเย็น) ข้อผิดพลาดในการวางบทเสริมบอกผลเกิดจากการวางบทกรรมระหว่างคำกริยากับบทเสริมบอกผล ซึ่งบทเสริมบอกผลควรตามหลังคำกริยาโดยตรง ประโยคเช่นนี้มีโครงสร้างเป็นกริยา + บทเสริมบอกผล + บทกรรม

ประโยคที่ 2 *花两个小时做了。

ควรเขียนเป็น 花两个小时做<完>了。(ใช้เวลาสองชั่วโมงทำเสร็จแล้ว)

จากตัวอย่างประโยคที่ 2 พบว่าผู้เรียนไม่ได้ใช้คำว่า "完" (เสร็จ) ซึ่งทำหน้าที่เป็นบทเสริมบอกผลการกระทำ ผู้เรียนเขียนคำตกหล่นไป ควรแก้ไขโดยเพิ่มบทเสริมคำว่า "完" (เสร็จ) วางไว้หลังคำกริยา "做" (ทำ) และหน้าคำว่า "了" (แล้ว) โดยมีโครงสร้างเป็นกริยา + บทเสริมบอกผล + "了" (แล้ว)

4.2.2 ลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมบอกระดับความเข้มข้น (程度补语)

บทเสริมบอกระดับความเข้มข้นเป็นบทเสริมที่ใช้เสริมความหมายของคำคุณศัพท์หรือคำกริยาเพื่อให้ความเข้มข้นหรือน้ำหนักในการแสดงความหมายของประโยค

ประโยคที่ 3 *店老板的汉语好有点儿。

ควรเขียนเป็น 店老板的汉语好<一点>。(ภาษาจีนของเจ้าของร้านดีนิดหน่อย)

จากตัวอย่างประโยคที่ 3 พบว่าผู้เรียนใช้คำว่า "有点儿" (อยู่บ้าง) ซึ่งทำหน้าที่เป็นบทเสริมบอกระดับความเข้มข้น และในคำว่า "有点儿" (อยู่บ้าง) มีคำกริยาคำว่า "有" (มี) ไม่ควรใช้กับบทเสริมบอกระดับความเข้มข้น ซึ่งเป็นข้อผิดพลาดที่ใช้คำศัพท์อื่นมาแทน ควรแก้ไขโดยเปลี่ยนบทเสริม "有点儿" (อยู่บ้าง) เป็นคำว่า "一点" (นิดหน่อย) และวางไว้หลังคำคุณศัพท์คำว่า "好" (ดี) โดยมีโครงสร้างเป็นคำคุณศัพท์/คำกริยา + บทเสริมบอกระดับความเข้มข้นน้อย

ประโยคที่ 4 *我们有点儿饿，也很累死了。

ควรเขียนเป็น 我们有点儿饿，也累<死>了。(พวกเราหิวนิดหน่อย และเหนื่อยจะตายแล้ว)

จากตัวอย่างประโยคที่ 4 พบว่าผู้เรียนใช้ 2 วลีร่วมกันคือ "很累" (เหนื่อยมาก) และวลี "累死" (เหนื่อยจะตาย) เป็นข้อผิดพลาดในการเขียนที่ผสมปนเปกัน จึงทำให้ประโยคไม่ถูกต้อง ในประโยคนี้ควรใช้คำว่า "死" (ตาย) ทำหน้าที่เป็นบทเสริมบอกระดับความเข้มข้น และตัดคำว่า "很" (มาก) ออก โดยมีโครงสร้างเป็นคำคุณศัพท์/คำกริยา + บทเสริมบอกระดับความเข้มข้นมาก

ประโยคที่ 5 *这次旅游我心里快乐了。

ควรเขียนเป็น 这次旅游我心里快乐<极>了。(การเที่ยวครั้งนี้ทำให้ใจฉันรู้สึกมีความสุขมาก)

จากตัวอย่างประโยคที่ 5 พบว่าผู้เรียนไม่ได้ใช้คำว่า "极" (มาก) ซึ่งทำหน้าที่เป็นบทเสริมบอกระดับความเข้มข้น เป็นข้อผิดพลาดในการเขียนคำตกหล่น ควรแก้ไขโดยเพิ่มบทเสริมคำว่า "极" (มาก) วางไว้หลังคำคุณศัพท์ "快乐" (ความสุข) และตามด้วยคำว่า "了" (แล้ว) โดยมีโครงสร้างเป็นคำคุณศัพท์/คำกริยา + บทเสริมบอกระดับความเข้มข้นมาก

4.2.3 ลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมบอกสภาพ อากาณ/กริยา(情态补语)

บทเสริมบอกสภาพ อากาณ/กริยา ใช้เพื่อบอกสภาพการกระทำหรือผลลัพธ์ของการกระทำ แต่ผู้เรียนมักเกิดข้อผิดพลาดบ่อยครั้งโดยนำบทเสริมบอกสภาพมาวางไว้หลังบทกรรมโดยตรง ซึ่งการเรียงลำดับบทเสริมบอกสภาพในกรณีนี้ประโยคมีบทกรรมจำเป็นต้องซ้ำคำกริยาหลังบทกรรมอีกครั้งก่อนวางบทเสริมบอกสภาพ โดยมีโครงสร้างเป็นคำกริยา + บทกรรม + คำกริยา + บทเสริมบอกสภาพ

ประโยคที่ 6 *她的长相，一样妈妈。

ควรเขียนเป็น 她的长相，像妈妈<一样>。(รูปร่างหน้าตาของเขาเหมือนกับแม่)

จากตัวอย่างประโยคที่ 6 พบว่าผู้เรียนใช้คำว่า "一样" (เหมือน) ซึ่งทำหน้าที่เป็นบทเสริมบอกสภาพ ประโยคนี้มีการเรียงคำในประโยคที่ไม่ถูกต้อง ควรแก้ไขโดยย้ายบทเสริม "一样" (เหมือน) มาวางไว้หลังคำว่า "妈妈" (แม่) และเพิ่มคำว่า "像" (เหมือน/คล้าย) วางไว้หน้าคำว่า "妈妈" (แม่) โดยมีโครงสร้างเป็นคำกริยา + บทกรรม + บทเสริมบอกสภาพ

ประโยคที่ 7 *我们吃很多。

ควรเขียนเป็น 我们吃得<很多>。(พวกเรากินเยอะมาก)

จากตัวอย่างประโยคที่ 7 พบว่าผู้เรียนตกหล่นคำช่วย "得" (de) ซึ่งทำหน้าที่เป็นตัวช่วยในบทเสริมบอกสภาพ จึงเป็นข้อผิดพลาดในการเขียนคำตกหล่น ควรแก้ไขโดยใช้ตัวช่วย "得" (de) วางไว้หน้าบทเสริม โดยมีโครงสร้างเป็นคำกริยา + บทกรรม + คำกริยา + "得" (de) + บทเสริมบอกสภาพ

4.2.4 ลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมบอกทิศทางการเคลื่อนไหว (趋向补语)

บทเสริมบอกทิศทางการเคลื่อนไหวเป็นบทเสริมที่ใช้เพื่อบอกทิศทางของการกระทำ โดยมักจะวางหลังคำกริยาหรือคำคุณศัพท์เพื่อใช้บอกทิศทางของการกระทำ และมีรูปแบบการวางที่แตกต่างกันไปตามคำกริยาบอกทิศทาง โดยรูปแบบที่พบบ่อยคือ คำกริยา/คำคุณศัพท์ + บทเสริมบอกทิศทาง + บทกรรม

ประโยคที่ 8 *很多人来在这里。

ควรเขียนเป็น 很多人来<到>这里。(มีคนจำนวนมากมาที่นี่)

จากตัวอย่างประโยคที่ 8 พบว่าผู้เรียนใช้คำว่า "在" (ที่) ซึ่งทำหน้าที่เป็นบทเสริมบอกทิศทางการเคลื่อนไหว คำว่า "来" (มา) และคำว่า "在" (ที่) ไม่สามารถลำดับคำเรียงกันเช่นนี้ได้ ผู้เรียนจึงเกิดข้อผิดพลาดใช้คำศัพท์อื่นมาแทนที่ ประโยคนี้ควรแก้ไขโดยเปลี่ยนคำว่า "在" (ที่) เป็นคำว่า "到" (ถึง) วางไว้หลังคำกริยา "来" (มา) โดยมีโครงสร้างเป็นคำกริยา/คำคุณศัพท์ + คำกริยาบอกทิศทาง + บทกรรม

ประโยคที่ 9 *我们坐车去到水上市场了。

ควรเขียนเป็น 我们坐车<到>水上市场了。(พวกเรานั่งรถถึงตลาดน้ำแล้ว)

จากตัวอย่างประโยคที่ 9 พบว่าผู้เรียนใช้คำว่า "去" (ไป) และคำว่า "到" (ถึง) เรียงติดกัน จึงเกิดข้อผิดพลาดในการเพิ่มคำหรือส่วนประกอบ ควรแก้ไขโดยตัดคำว่า "去" (ไป) ออก โดยมีโครงสร้างเป็น คำกริยา/คำคุณศัพท์ + คำกริยาบอกทิศทาง + บทกรรม

ประโยคที่ 10 *早上八点我们就坐大学的校车。

ควรเขียนเป็น 早上八点我们就坐<上>了大学的校车。(แปดโมงเช้าพวกเราขึ้นรถมหาวิทยาลัย)

จากตัวอย่างประโยคที่ 10 พบว่าผู้เรียนไม่ได้ใช้คำว่า "上" (ขึ้น) ซึ่งทำหน้าที่เป็นบทเสริมบอกทิศทางการเคลื่อนไหว ผู้เรียนตกหล่นการใส่บทเสริมบอกทิศทาง ควรแก้ไขโดยเพิ่มบทเสริมคำว่า "上" (ขึ้น) วางไว้หลังคำกริยา "坐" (นั่ง) และเพิ่มคำว่า "了" (แล้ว) โดยมีโครงสร้างเป็นคำกริยา + บทเสริมบอกทิศทางการเคลื่อนไหว + "了" (แล้ว)

4.2.5 ลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมบอกปริมาณ/จำนวน (数量补语)

บทเสริมบอกจำนวนมีความหมายแสดงจำนวนของกริยาโดยสามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่ บทเสริมที่แสดงจำนวนครั้งของการกระทำ (动量补语) และบทเสริมที่แสดงเวลา (时量补语)

ประโยคที่ 11 *我回家见面奶奶。

ควรเขียนเป็น 我回家见了奶奶一面。(ฉันกลับบ้านเจอย่า)

จากตัวอย่างประโยคที่ 11 พบว่าผู้เรียนมีข้อผิดพลาดในการวางบทเสริมบอกจำนวนครั้งของการกระทำ "一面" (หนึ่งครั้ง) ผิดตำแหน่งโดยนำบทเสริมไปวางไว้ที่หลังบทกรรม "奶奶" (ย่า) จึงเป็นข้อผิดพลาดในการเรียงคำในประโยค ควรแก้ไขโดยเพิ่มจำนวน "一" (หนึ่ง) ไว้หน้าคำว่า "面" (ครั้ง) และย้ายไปวางหลังคำว่า "奶奶" (ย่า) โดยมีโครงสร้างเป็นกริยา+บทกรรม (คำสรรพนาม) + บทเสริมบอกจำนวนครั้งหรือความถี่

ประโยคที่ 12 *我希望大家都能去北大年第一次。

ควรเขียนเป็น 我希望大家都能去北大年<一次>。(ฉันหวังว่าทุกคนจะไปปีตตานี้สักครั้ง)

จากตัวอย่างประโยคที่ 12 พบว่าผู้เรียนมีข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมบอกจำนวน เป็นข้อผิดพลาดในการใช้คำศัพท์อื่นมาแทน ควรแก้ไขโดยเปลี่ยนบทเสริม "第一次" (ครั้งที่หนึ่ง) เป็น "一次" (หนึ่งครั้ง) ควรแก้ไขโดยตัดคำว่า "第" (ลำดับที่) ออกแล้วตามด้วยบทเสริม "一次" (หนึ่งครั้ง) โดยมีโครงสร้างเป็นคำกริยา + บทเสริมบอกจำนวนครั้ง

ประโยคที่ 13 *青少年沉迷游戏的原因有多。

ควรเขียนเป็น 青少年沉迷游戏的原因有<很多种>。(เหตุผลที่เยาวชนติดเกมมีหลายปัจจัยมาก)

จากตัวอย่างประโยคที่ 13 พบว่าผู้เรียนมีข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมบอกจำนวนครั้ง เกิดข้อผิดพลาดในการเขียนคำว่า "很" (มาก) ตกหล่นไป ควรแก้ไขโดยใช้คำ "很" (มาก) โดยมีโครงสร้างเป็นคำกริยา + "很" (มาก) + บทเสริมบอกปริมาณ/จำนวน

ประโยคที่ 14 *我去曼谷过了第一次。

ควรเขียนเป็น 我去过曼谷<一次>了。(ฉันเคยไปกรุงเทพหนึ่งครั้ง)

จากตัวอย่างประโยคที่ 14 พบว่าผู้เรียนใช้วลี "去过" (เคยไป) และวลี "第一次" (ครั้งที่หนึ่ง) มาเขียนผสมปนเปกัน ซึ่งเป็นสองประโยค ไม่ควรผสมเข้าด้วยกัน ทำให้ประโยคสับสน ควรใช้คำ "一次" (หนึ่งครั้ง) ทำหน้าที่เป็นบทเสริมบอกจำนวนครั้ง ซึ่งเกิดข้อผิดพลาดในการเขียนที่ผสมปนเปกัน ควรแก้ไขโดยเอาคำ "去" (เคย) กับคำว่า "过" (เคย...แล้ว) สองคำนี้ไว้ด้วยกันและตัดคำว่า "第" (ลำดับที่) ออก โดยมีโครงสร้างเป็นคำกริยา + บทเสริมบอกปริมาณ/จำนวน

ข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมบอกปริมาณ/จำนวนส่วนใหญ่เกิดจากกรณีที่ในประโยคมีบทกรรม ผู้เรียนจะนำบทเสริมบอกจำนวนไปวางในตำแหน่งที่ไม่ถูกต้อง

4.2.6 ลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมประเภทบุพบทวลี (介词短语补语)

บทเสริมประเภทบุพบทวลี คือ บทเสริมบอกเวลาหรือสถานที่ที่เป็นที่ที่เกิดเหตุการณ์บ่อยครั้ง รวมถึงสถานที่สิ้นสุดการกระทำ ข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมที่เป็นบุพบทวลีเกิดจากการนำบทเสริมบุพบทวลีไปวางที่ตำแหน่งไม่ถูกต้อง

ประโยคที่ 15 *我们回大概之后下午五点。

ควรเขียนเป็น 我们回去大概在下午五点之后。(พวกเรากลับหลังห้าโมงเย็นโดยประมาณ)

จากตัวอย่างประโยคที่ 15 พบว่าผู้เรียนใช้วลี "之后下午五点" ผู้เรียนต้องการหมายถึง "หลังห้าโมงเย็น" แต่เกิดข้อผิดพลาดในการเรียงคำในประโยคที่ทำหน้าที่เป็นบทเสริมประเภทบุพบทวลี ในวลีนี้ควรแก้ไขโดยย้ายคำว่า "之后" (หลังจาก) วางไว้หลังวลี "下午五点" (ห้าโมงเย็น) และเพิ่มบุพบทคำว่า "在" (ที่) ไว้ด้านหน้า จึงทำให้วลีนี้กลายเป็นบุพบทวลี นอกจากนี้เพิ่มคำว่า "去" (ไป) ไว้หลังคำว่า "回" (กลับ) โดยมีโครงสร้างเป็นคำกริยา + บทเสริมประเภทบุพบทวลี

ประโยคที่ 16 *我读书在南方大学。

ควรเขียนเป็น 我就读<于南方大学>。(ฉันเรียนที่มหาวิทยาลัยทักษิณ)

จากตัวอย่างประโยคที่ 16 พบว่าผู้เรียนใช้วลี "在南方大学" (ที่มหาวิทยาลัยทักษิณ) ทำหน้าที่เป็นบทเสริมประเภทบุพบทวลี ประโยคนี้เกิดข้อผิดพลาดในการใช้คำศัพท์อื่นมาแทน ควรแก้ไขโดยเปลี่ยนบทเสริมคำว่า "在" (ที่) เป็นคำว่า "于" (ที่) และวางไว้หลังคำกริยาคำว่า "读" (เรียน) โดยมีโครงสร้างเป็นคำกริยา + บทเสริมประเภทบุพบทวลี

ประโยคที่ 17 *玩甲米。

ควรเขียนเป็น 玩<于甲米>。(เที่ยวที่กระบี่)

จากตัวอย่างประโยคที่ 17 พบข้อผิดพลาดในใช้บทเสริมประเภทบุพบทวลี ผู้เรียนไม่ได้ใช้คำบุพบทคำว่า "于" (ที่) เกิดข้อผิดพลาดในการเขียนคำตกหล่น ควรแก้ไขโดยเพิ่มคำบุพบทคำว่า "于" (ที่) วางไว้หลังคำกริยา "玩" (เที่ยว) โดยมีโครงสร้างเป็นคำกริยา + บทเสริมประเภทบุพบทวลี

4.2.7 ลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมบอกความเป็นไปได้ (可能补语)

บทเสริมบอกความเป็นไปได้ คือ บทเสริมที่ทำหน้าที่บอกความเป็นไปได้หรือเป็นไปได้หรือไม่ของการกระทำ มักจะวางหลังคำกริยาหรือคำคุณศัพท์ เพื่อใช้บอกความเป็นไปได้ของการกระทำหรือไม่ การเรียงลำดับบทเสริมความเป็นไปได้ในประโยค คือ คำกริยา + บทเสริมความเป็นไปได้ แต่ในกรณีที่ประโยคมีบทกรรมมารับจะไม่สามารถนำบทกรรมมาแทรกตรงกลางระหว่างคำกริยากับบทเสริมได้ แต่ผู้เรียนนำบทกรรมมาวางระหว่างคำกริยากับบทเสริม

ประโยคที่ 18 *这个东西吃不行。

ควรเขียนเป็น 这个东西吃<不得>。(ของอันนี้กินไม่ได้)

จากตัวอย่างประโยคที่ 18 พบว่าผู้เรียนเกิดข้อผิดพลาดในการวางบทเสริมบอกความเป็นไปได้ ผู้เรียนใช้คำว่า "行" (ได้) ทำหน้าที่เป็นบทเสริมบอกความเป็นไปได้ เป็นข้อผิดพลาดในการใช้คำศัพท์อื่นมาแทน ควรแก้ไขโดยเปลี่ยนบทเสริมคำว่า "行" (ได้) เป็นคำว่า "得" (ได้) วางไว้หลังคำว่า "不" (ไม่) แสดงความเป็นไปไม่ได้ของการกระทำ โดยมีโครงสร้างเป็น คำกริยา + บทเสริมบอกความเป็นไปได้

ประโยคที่ 19 *那天我吃了不完。

ควรเขียนเป็น 那天我吃不<完>。(วันนั้นฉันกินไม่หมด)

จากตัวอย่างประโยคที่ 19 พบว่าผู้เรียนใช้วลี "吃了" (กินแล้ว) และวลี "不完" (ไม่หมด) มาเขียนผสมปนเปกัน ซึ่งเป็นสองวลีที่ไม่ควรผสมเข้าด้วยกัน และทำให้ความหมายของประโยคเกิดความสับสนได้ ประโยคนี้เกิดข้อผิดพลาดในการเขียนที่ผสมปนเปกัน ควรแก้ไขโดยตัดคำว่า "了" (แล้ว) ออก เพื่อแสดงให้เห็นถึงผลลัพธ์ที่สามารถเกิดขึ้นได้หรือไม่ โดยมีโครงสร้างเป็นคำกริยา + บทเสริมบอกความเป็นไปได้

นอกจากข้อผิดพลาดทั้ง 7 ประเภทข้างต้นแล้ว ยังพบข้อผิดพลาดเล็กน้อยอีก 2 ประเภท แบบแรกคือบทเสริมที่มีหลายชั้น และแบบที่สองคือการใช้บทเสริมที่ไม่สามารถแสดงความหมายของบทเสริมได้ กล่าวคือ บทเสริมที่มีหลายชั้นเป็นการใช้บทเสริมซ้อนหลายระดับในประโยคเดียวกัน ตัวอย่างเช่น ในประโยคหนึ่งอาจมีบทเสริมหลักและภายในบทเสริมนั้นยังมีบทเสริมย่อยซ้อนเข้ามาอีก ส่วนการใช้บทเสริมที่ไม่สามารถแสดงความหมายของบทเสริม หมายถึงการใช้บทเสริมผิดวิธี ตัวอย่างเช่น การใช้คำหรือวลีที่ทำหน้าที่เป็นบทเสริม แต่เมื่อนำมาใช้ในบริบทนั้น ๆ กลับไม่สามารถ

แสดงความหมายของการเสริมข้อมูลได้ ผลลัพธ์คือบทเสริมไม่ได้ทำหน้าที่เสริมแต่กลายเป็นคำที่ไม่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างหลัก

ประโยคที่ 20 *这样做能让家人幸福。

ควรเขียนเป็น 这样做能<让家人更幸福>。(ทำแบบนี้สามารถทำให้ครอบครัวมีความสุขยิ่งขึ้น)

จากตัวอย่างประโยคที่ 20 พบว่าผู้เรียนเกิดข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมที่มีหลายชั้น ควรแก้ไขโดยเพิ่มคำว่า "更" (ยิ่งขึ้น) วางไว้หน้าคำคุณศัพท์คำว่า "幸福" (ความสุข) โดยมีโครงสร้างเป็น คำกริยา + บทเสริมที่มีหลายชั้น

ประโยคที่ 21 *我认为对日常生活有影响<很大>。

ควรเขียนเป็น 我认为对日常生活有很大的影响。(ฉันคิดว่ามีผลกระทบต่อชีวิตประจำวันมาก)

จากตัวอย่างประโยคที่ 21 พบว่าผู้เรียนใช้บทเสริม "很大" (มาก) ทำหน้าที่เป็นบทเสริมบอกระดับความเข้มข้น ประโยคนี้เป็นประโยคที่ไม่ควรใช้บทเสริมเพื่อแสดงความหมาย ควรแก้ไขโดยย้ายวลี "很大" (มาก) ไปวางหลังคำว่า "有" (มี) และเพิ่มคำช่วย "的" (de) วางไว้หลังวลี "很大" (มาก) ซึ่งวลี "很大" (มาก) ทำหน้าที่เป็นบทขยายกรรม โดยมีโครงสร้างเป็นบทขยายกรรม + บทกรรม

จากการวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดบทเสริมภาษาจีนในแต่ละประเภท สามารถสรุปดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4-9 ตารางการวิเคราะห์คำร้อยละของลักษณะข้อผิดพลาดด้านบทเสริม

ลักษณะข้อผิดพลาด	合艾空海水上市 场游记 บันทึกการเที่ยว ชมตลาดน้ำคลอง แห	第一次…… ครั้งแรกที่...	游戏的利 弊 ข้อดีข้อเสีย ของการเล่น เกม	รวม ประโยค ผิดพลาด ทั้งหมด	คิดเป็น ร้อยละ
การเขียนคำตก หล่น (遗漏)	6	8	7	21	22.83
การเพิ่มคำหรือ ส่วนประกอบ (误加)	5	7	3	15	16.30
ใช้คำศัพท์อื่นมา แทน (误代)	7	8	8	23	25.00

การเรียงคำในประโยค (错序)	9	11	6	26	28.26
การเขียนที่ผสมปนเปกัน (杂糅)	1	2	2	5	5.43
อื่นๆ	0	1	1	2	2.17
รวม	28	37	27	92	100.00

ผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดการใช้บทเสริมภาษาจีนสอดคล้องกับ Lu Jianji (1994) ที่ได้ศึกษาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ของชาวต่างชาติที่เรียนภาษาจีน จากการรวบรวมตัวอย่างข้อผิดพลาดจำนวน 192 ตัวอย่าง สามารถแบ่งประเภทตามลักษณะของข้อผิดพลาดเป็น 4 ประเภท ได้แก่ การเขียนคำตกหล่น (遗漏) การเพิ่มคำหรือส่วนประกอบ (误加) ใช้คำศัพท์อื่นมาแทน (误代) และการเรียงคำในประโยค (错序)

1) การเขียนคำตกหล่น (遗漏) คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการตกหล่นคำหรือส่วนประกอบของประโยค

2) การเพิ่มคำหรือส่วนประกอบ (误加) คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเพิ่มเติมคำ ซึ่งเกิดขึ้นจากการใช้คำมากเกินไป

3) การใช้คำศัพท์อื่นมาแทน (误代) คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำที่ไม่เหมาะสมกับบริบท การเลือกใช้คำที่มีความหมายเหมือนกันหรือใกล้เคียงกัน แต่มีวิธีการใช้หรือความหมายที่แตกต่างกัน

4) การเรียงคำในประโยค (错序) คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการวางลำดับหรือการวางองค์ประกอบต่าง ๆ ในประโยคไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์จีน

นอกจากข้อผิดพลาดที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว ผู้วิจัยยังพบว่าผู้เรียนมีรูปแบบการเขียนคำหรือวลีที่ผสมปนเปกับโครงสร้างอื่น และข้อผิดพลาดเล็กน้อยในด้านอื่น ๆ อีกด้วย การเขียนที่ผสมปนเปกัน (杂糅) เป็นประโยคที่มีส่วนประกอบหลายอย่างมาผสมกัน จึงทำให้การอ่านหรือการเข้าใจข้อความนั้นเกิดข้อผิดพลาดหรืออาจเข้าใจผิดเพราะความสับสนที่เกิดขึ้นจากองค์ประกอบที่ผสมกัน

จากผลการวิจัยสามารถวิเคราะห์ถึงลักษณะข้อผิดพลาดการใช้บทเสริมภาษาจีน สามารถแบ่งออกเป็น 5 ลักษณะ โดยเรียงลักษณะข้อผิดพลาดจากค่าเฉลี่ยมากไปน้อยตามลำดับ ได้แก่ การเรียงคำในประโยค (错序) การใช้คำศัพท์อื่นมาแทน (误代) การเขียนคำตกหล่น (遗漏) การเพิ่มคำหรือส่วนประกอบ (误加) และการเขียนที่ผสมปนเปกัน (杂糅)

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

งานวิจัยฉบับนี้เรื่อง “การศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดการใช้บทเสริมภาษาจีน : กรณีศึกษานิสิตชั้นปีที่ 3 หลักสูตรภาษาจีน มหาวิทยาลัยทักษิณ” มีผลสรุปดังนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 ประเภทและลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริม

การวิจัยนี้มีกลุ่มเป้าหมายในการวิจัยคือนิสิตชั้นปีที่ 3 หลักสูตรภาษาจีน มหาวิทยาลัยทักษิณ ที่ลงทะเบียนในรายวิชา 0109324 การเขียนภาษาจีน 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 85 คน และเก็บรวบรวมข้อมูลจากการบ้านในรายวิชานี้เพื่อใช้ในการเก็บข้อมูลการใช้บทเสริมภาษาจีน จำนวนการบ้านมีทั้งหมด 3 ครั้ง รวมทั้งหมด 255 ชิ้นงาน จากข้อมูลที่ได้รับมีข้อมูลที่ตรงตามเงื่อนไขทั้งหมด 248 ชิ้นงาน และมีการบ้านอีก 7 ชิ้นงานที่ไม่ได้เขียนตามเงื่อนไข จากการรวบรวมข้อมูลพบว่ามีประโยคที่ใช้บทเสริมจำนวน 783 ประโยค จากผลการวิจัยพบว่า ประเภทของบทเสริมที่มีค่าเฉลี่ยผิดพลาดมากที่สุดคือบทเสริมบอกสภาพ อากาการ/กิริยา (情态补语) คิดเป็นร้อยละ 14.61 รองลงมาคือบทเสริมประเภทบุพบทวลี (介词短语补语) คิดเป็นร้อยละ 13.21 บทเสริมบอกผล (结果补语) คิดเป็นร้อยละ 13.11 บทเสริมบอกปริมาณ/จำนวน (数量补语) คิดเป็นร้อยละ 11.58 บทเสริมบอกระดับความเข้มข้น (程度补语) คิดเป็นร้อยละ 11.43 บทเสริมบอกทิศทาง การเคลื่อนไหว (趋向补语) คิดเป็นร้อยละ 10.82 และบทเสริมบอกความเป็นไปได้ (可能补语) คิดเป็นร้อยละ 9.38 ตามลำดับ

นอกจากประเภทข้อผิดพลาดการใช้บทเสริมภาษาจีนทั้ง 7 ประเภทแล้ว ยังพบข้อผิดพลาดเล็กน้อยที่ไม่ได้สรุปรวมในข้างต้นอีก 2 ประเภท โดยแบบแรกคือบทเสริมที่มีหลายชั้น และแบบที่สองคือการใช้บทเสริมที่ไม่สามารถแสดงความหมายของบทเสริมได้

จากผลการวิจัยสามารถวิเคราะห์ถึงลักษณะข้อผิดพลาดการใช้บทเสริมภาษาจีน สามารถแบ่งออกเป็น 5 ลักษณะ โดยเรียงลักษณะข้อผิดพลาดจากค่าเฉลี่ยมากไปน้อยตามลำดับ ได้แก่

- 1) การเรียงคำในประโยค (错序) คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการวางลำดับหรือการวางองค์ประกอบต่าง ๆ ในประโยคไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์จีน
- 2) การใช้คำศัพท์อื่นมาแทน (误代) คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำที่ไม่เหมาะสมกับบริบท การเลือกใช้คำที่มีความหมายเหมือนกันหรือใกล้เคียงกัน แต่มีวิธีการใช้หรือความหมายที่แตกต่างกัน

3) การเขียนคำตกหล่น (遗漏) คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการตกหล่นคำหรือส่วนประกอบของประโยค

4) การเพิ่มคำหรือส่วนประกอบ (误加) คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเพิ่มเติมคำ ซึ่งเกิดขึ้นจากการใช้คำมากเกินไป

5) การเขียนที่ผสมปนเปกัน (杂糅) คือ การเขียนคำหรือวลีที่ผสมปนเปกับโครงสร้างอื่น จากลักษณะข้อผิดพลาดข้อที่ 1 - 4 สอดคล้องกับงานวิจัยของ Lu Jianji (1994) ที่ได้ศึกษาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ของชาวต่างชาติที่เรียนภาษาจีน ทั้งนี้ผู้วิจัยยังพบว่าผู้เรียนยังมีรูปแบบการเขียนที่ผสมปนเปกัน (杂糅) โดยเขียนคำหรือวลีผสมปนเปกับโครงสร้างอื่น จึงกลายเป็นประโยคที่มีส่วนประกอบหลายอย่างมาผสมกัน

5.2 อภิปรายผลวิจัย

5.2.1 สาเหตุที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมภาษาจีน

จากผลการวิเคราะห์ประเภทและลักษณะข้อผิดพลาดการใช้บทเสริมภาษาจีนของผู้เรียนชาวไทยที่เรียนรู้ภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศอาจจะมีปัจจัยหลายประการที่ส่งผลต่อการเกิดข้อผิดพลาดได้ง่าย และจากประสบการณ์สอนรายวิชา 0109324 การเขียนภาษาจีน 2 ปีการศึกษา 2565 ได้พบปัญหาต่าง ๆ ในการเรียนรู้ของผู้เรียน สามารถสรุปถึงสาเหตุได้ดังนี้

1) ผลกระทบจากการถ่ายโอนภาษาในเชิงลบ

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการศึกษาภาษาที่มุ่งเน้นการระบุสาเหตุและวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของผู้เรียนในระดับเชิงลึก Corder (1981) ได้รวบรวมขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดโดยเริ่มจากการเลือกวัตถุประสงค์ หาข้อผิดพลาดจากตัวอย่างอธิบายและจัดประเภทข้อผิดพลาดตามโครงสร้างไวยากรณ์ สืบหาเหตุผลทางจิตวิทยาที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาด และประเมินความถี่ของข้อผิดพลาด งานวิจัยฉบับนี้ได้วิเคราะห์ตามขั้นตอนข้างต้นพบว่าปัจจัยที่สำคัญที่สุดคือการถ่ายโอนทางภาษา การถ่ายโอนภาษาเป็นรูปแบบหนึ่งที่ผู้เรียนนำเอากฎเกณฑ์ของภาษาแม่มาใช้กับการเรียนภาษาที่สอง แบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ การถ่ายโอนในเชิงบวก (正迁移) และการถ่ายโอนในเชิงลบ (负迁移) กล่าวคือ ขณะที่ผู้เรียนเรียนภาษาที่สองจะได้รับอิทธิพลในเชิงบวกจากภาษาแม่ ซึ่งเป็นส่วนสนับสนุนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากภาษาใหม่ได้ง่ายขึ้น กระบวนการนี้เรียกว่า “การถ่ายโอนในเชิงบวกที่ได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่” แต่ในขณะเดียวกันผู้เรียนเรียนภาษาที่สองและได้รับอิทธิพลในเชิงลบจากภาษาแม่ โดยการนำแผนภาพของภาษาแม่มาใช้ในภาษาที่สองย่อมทำให้ภาษาที่สองผิดพลาดหลักไวยากรณ์หรือเกิดการใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสมได้ การถ่ายโอนในเชิงลบมีสองแบบดังต่อไปนี้

การถ่ายโอนในเชิงลบจากภาษาแม่

จากลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้บทเสริมภาษาจีนทำให้เกิดลักษณะการใช้ที่ผิดพลาดต่าง ๆ เช่น การเขียนคำตกหล่น (遗漏) บทเสริมบางประเภทในภาษาไทยไม่มี หรือบางคำที่ใช้ในบทเสริมของภาษาไทยไม่จำเป็นต้องมี เมื่อเปรียบเทียบกับภาษาจีนจึงทำให้เกิดข้อผิดพลาดเช่นนี้ ในทางกลับกันบทเสริมบางประเภทในภาษาจีนไม่มีแต่ในภาษาไทยจำเป็นต้องมี อาจเกิดข้อผิดพลาดในการเพิ่มคำหรือส่วนประกอบ (误加) คำศัพท์ที่มีความหมายหลายความหมายในภาษาจีนและภาษาไทยอาจไม่สอดคล้องตามความเข้าใจของผู้เรียนจึงทำให้เกิดข้อผิดพลาดที่ใช้คำศัพท์อื่นมาแทน (误代) การเรียงลำดับประโยคของภาษาจีนและภาษาไทยที่แตกต่างกันอาจทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการเรียงคำในประโยค (错序) และประโยคที่มีความซับซ้อนในภาษาจีนอาจทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการเขียนที่ผสมปนเปกัน (杂糅) ได้

การถ่ายโอนในเชิงลบจากภาษาเป้าหมาย

กระบวนการเรียนรู้ภาษาเป้าหมายของผู้เรียนชาวไทย การสับสนในหลักไวยากรณ์ภาษาเป้าหมาย ซึ่งส่งผลกระทบต่อผู้เรียนในเชิงลบ ความรู้ในการใช้ภาษาเป้าหมายของผู้เรียนยังไม่มากพอ อาจส่งผลให้เกิดข้อผิดพลาดในการเพิ่มคำหรือส่วนประกอบ (误加) หรือข้อผิดพลาดที่ใช้คำศัพท์อื่นมาแทน (误代) ได้

นอกจากสาเหตุที่สอดคล้องตามแนวคิดการถ่ายโอนภาษา (Language Transfer) แล้ว ผู้วิจัยในฐานะผู้สอนภาษาจีนกับผู้เรียนชาวไทยยังพบสาเหตุต่าง ๆ ที่พบจากการเรียนการสอน ซึ่งสาเหตุต่าง ๆ เหล่านี้มักทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการเรียนรู้ภาษาเป้าหมายอยู่บ่อยครั้ง ได้แก่

- 1) การแสดงออกที่ไม่ชัดเจน เนื่องจากไวยากรณ์และวิธีการแสดงออกในภาษาจีนและภาษาไทยต่างกัน บางครั้งผู้เรียนอาจใช้วิธีการแสดงออกและวิธีการเขียนรูปแบบภาษาไทยมาใช้ในการเขียนรูปแบบภาษาจีน ลักษณะเช่นนี้จะทำให้อรรถาความชัดเจน
- 2) ความแตกต่างทางวัฒนธรรม บางครั้งผู้เรียนอาจใช้คำพูด สำนวน และวิธีการแสดงออกที่แตกต่างจากภาษาเป้าหมาย ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อความถูกต้องและความเรียบร้อยของเนื้อหา
- 3) การขาดความรู้สึทางด้านภาษา เนื่องจากผู้เรียนอาจไม่คุ้นเคยกับความรู้สึทางด้านภาษาจีนเท่าที่ควร การแสดงออกในการเขียนอาจมีความกระด้างและไม่เป็นธรรมชาติ
- 4) การขาดการฝึกฝนในทักษะการเขียน

5.2.2 แนวทางการจัดการเรียนการสอนด้านบทเสริมภาษาจีนสำหรับผู้เรียนชาวไทย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า การใช้บทเสริมในภาษาจีนและภาษาไทยมีความแตกต่างและเหมือนกัน ดังนั้นผู้สอนภาษาจีนควรมีแนวทางการจัดการเรียนการสอนด้านบทเสริมภาษาจีนสำหรับผู้เรียนชาวไทยที่ต้องมีกลยุทธ์ที่เหมาะสมดังนี้

- 1) การสร้างความรู้สึกที่ดีต่อภาษาเป้าหมาย

การสร้างความรู้สึที่ดีต่อภาษาเป้าหมายสามารถกระตุ้นความสนใจและความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ของผู้เรียน สามารถลดผลกระทบจากการถ่ายโอนเชิงลบจากภาษาแม่และภาษาเป้าหมายได้ และหลีกเลี่ยงการนำรูปแบบและวิธีการคิดของภาษาแม่มาเขียนในภาษาเป้าหมาย

2) การให้ความสำคัญกับการฝึกฝน

ผู้สอนควรเพิ่มโอกาสให้ผู้เรียนฝึกฝนทักษะการเขียนภาษาจีนและเพิ่มความยากของเนื้อหาในการเขียนให้มากขึ้นเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนของผู้เรียนให้ดียิ่งขึ้น อีกทั้งการฝึกฝนหลาย ๆ ครั้งจะช่วยลดข้อผิดพลาดต่าง ๆ ของผู้เรียนได้

3) การสอนไวยากรณ์ในภาษาเป้าหมาย

การเริ่มเรียนไวยากรณ์จากง่ายไปยากเป็นการเพิ่มความมั่นใจในการเขียนของผู้เรียน การสอนเรื่องการใช้บทเสริมจะต้องสอนอย่างละเอียด ยกตัวอย่างประโยคบทเสริมที่มีโครงสร้างง่าย ไม่ซับซ้อน และค่อย ๆ เพิ่มความซับซ้อนตามลำดับ ทั้งนี้ผู้สอนไม่ควรเปรียบเทียบการใช้บทเสริมหลายรูปแบบในเวลาเดียวกัน เนื่องจากผู้เรียนอาจเกิดความสับสนได้

4) การใช้วิธีการสอนที่หลากหลาย

การใช้วิธีการสอนที่หลากหลาย เช่น วิธีการเขียนแบบควบคุม วิธีการเขียนแบบอิสระ และกลยุทธ์การสอนการเขียนที่เฉพาะเจาะจง รวมถึงการสอนด้วยสื่อมัลติมีเดียซึ่งเป็นวิธีที่ช่วยกระตุ้นความสนใจและความกระตือรือร้นของผู้เรียนได้

5.3 ข้อเสนอแนะ

งานวิจัยนี้พบว่าประเภทของบทเสริมที่เกิดข้อผิดพลาดมากที่สุดคือบทเสริมบอกสภาพอาการ/กิริยา ผู้วิจัยที่สนใจเกี่ยวกับบทเสริมภาษาจีนสามารถศึกษาเพิ่มเติมในข้อผิดพลาดประเภทดังกล่าวในเชิงลึกมากยิ่งขึ้น เพื่อจะได้ทราบถึงลักษณะ สาเหตุ รวมทั้งแนวการจัดการเรียนการสอนบทเสริมบอกสภาพอาการ/กิริยา เพื่อลดจำนวนข้อผิดพลาดในประเภทดังกล่าวและเป็นประโยชน์ให้กับผู้เรียนมากยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรมภาษาไทย

- กิตติรัตน์ พจน์ไตรทิพย์ และตุลยบุตรธัญ สุภษา. 2564. การศึกษาและวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการแปลภาษาจีน เป็นภาษาไทยใน ระดับคำและระดับประโยคของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนธุรกิจ วิทยาลัย นานาชาติ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่. (รายงานผลการวิจัย). มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- พระยาอุปกิตติศิลปสาร. (2535). หลักภาษาไทย. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ศรีวิไล พลมณี. (2545). พื้นฐานการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. เชียงใหม่: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. 57-69.
- สุธินี สุขตระกูล. (2526). วิธีวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุขดี มณีกาญจนสิงห์. (2543) ข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาจีนของนิสิตอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นปี ที่ 3 และ 4. (วิทยานิพนธ์). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อมรา อภัยพงศ์. (2563). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดการใช้คำลักษณนามภาษาจีนกลางในด้านโครงสร้างไวยากรณ์ของนักศึกษาชาวไทย และข้อเสนอแนะ. วารสารปัญญาภิวัฒน์ ปีที่ 12 ฉบับที่ 1 ประจำเดือนมกราคม – เมษายน 2563 หน้า 315-324.

บรรณานุกรมภาษาต่างประเทศ

- Bai Xingchu. (2006). An Analysis of Word Order Errors in the Acquisition of Multiple Chinese Adverbial Phrases by Korean-Chinese Middle School Students. Master's Thesis, Yanbian University.
- Corder, S.P. (1981). Error analysis and interlanguage. Oxford: Oxford University Press.
- Ellis, Rod. (1994). The Study of Second Language Acquisition. Oxford: Oxford University Press.
- Hu Yongmei. (2008). Analysis of Errors in Chinese Acquisition by Thai Students. Master's Thesis, Shandong University.
- Huang Borong, Liao Xudong. (2011). Modern Chinese (Revised 5th Edition). Beijing: Higher Education Press.
- Lado, Robert. (1957). Linguistics across Culture: Applied Linguistics for Language Teachers. Ann Arbor: The University of Michigan Press.

- Li Dazhong. (1996). *Analysis of Grammar Errors in Chinese Learning by Foreigners*. Beijing: Beijing Language University Press.
- Li Lin. (2006). *Survey Research on Foreign Students' Acquisition of Chinese Modal Adverbs*. Ph.D. Thesis, East China Normal University.
- Liu Yuchuan (2008). *An Error Analysis of the Chinese Complement by Thai Elementary Learners*. Master's Thesis of Xiamen University
- Lu Jianji. (1994). *Analysis of Grammar Errors in Chinese Learning by Foreigners*. *Language Teaching and Research* Vol.1: P49-64.
- LUU Hon Vu. *An Error-analysis for Vietnamese Students of Advanced Chinese Level in Use of Directive Complement*. *Journal of Xihua University (Philosophy & Social Sciences)*, 2014, 33(1): P44-46.
- Richards, Jack C. , Platt, John and Platt, Heidi. (1993). *Dictionary of Language Teaching and Applied Linguistics*. Singapore: Longman.
- Rina Maryana Goven, S.Hum., MTCSOL. (2020). *Error Analysis of Modal Complement Sentences with the Chinese Character 'de' in the Chinese Department of Universitas Bunda Mulia*. *Jurnal Cakrawala Mandarin* Vol.4, No.2: P47-65.
- Wang yue. (2019) *An analysis of errors in Chinese resultant complement acquisition by Korean students*. online:<https://www.sinoss.net/c/2019-04-01/557021.shtml>
- Yao Jinling. (2008). *Analysis of Negative Transfer Phenomena in Chinese Writing by Thai Students*. Master's Thesis, Guangxi University for Nationalities.
- Zhang Rumei. (2003). *Review of Error Analysis*. *Journal of Yunnan Normal University* Vol.6: P37-41.
- Zhang Zhigong. (1994). *Several Issues in Teaching Chinese as a Foreign Language*. *Chinese Language Learning* Vol.4: P2-3.
- Zhou Xiaobing. (2007). *Research on Grammatical Errors in Chinese Learning by Foreign Students*. Beijing Language University Press.

ภาคผนวก

ที่	ประเภท ทบท เสริม	ประเภท ข้อผิดพลาด บทเสริม	ตัวอย่างประโยค 偏误典型示例	ประโยคที่ถูกต้อง 正确形式
1	结果 补语	错序	*吃晚饭完了。	吃<完>晚饭了。
2	结果 补语	遗漏	*我们看表演，然后回学校了。	我们看<完>表演，然后回学校了。
3	结果 补语	遗漏	*花两个小时做了。	花两个小时做<完>了。
4	程度 补语	误代	*店老板的汉语好有点儿。	店老板的汉语好<一点>。
5	程度 补语	杂糅	*我们有点儿饿，也很累死了。	我们有点儿饿，也累<死>了。
6	程度 补语	遗漏	*这次旅游我心里快乐了。	这次旅游我心里快乐<极>了。
7	程度 补语	遗漏	*听到这个消息，我兴奋很。	听到这个消息，我兴奋得<很>。
8	程度 补语	遗漏	*得病概率比其他人高多倍。	得病概率比其他人高<很多倍>。
9	情态 补语	错序	*她的长相，一样妈妈。	她的长相，像妈妈<一样>。
10	情态 补语	遗漏	*我们吃很多。	我们吃得<很多>。
11	情态 补语	遗漏	*同学唱歌唱好听。	同学唱歌唱得<好听>。
12	情态 补语	遗漏	*玩很开心。	玩得<很开心>。
13	趋向 补语	误代	*很多人来在这里。	很多人来<到>这里。
14	趋向 补语	误代	*我走进大海。	我走<向>海边。
15	趋向 补语	误加	*我们回学校去了。	我们回学校了。
16	趋向 补语	误加	*我们坐车去到水上市场了。	我们坐车<到>水上市场了。

17	趋向补语	遗漏	*早上八点我们就坐大学的校车。	早上八点我们就坐<上>了大学的校车。
18	趋向补语	遗漏	*老师把我们召集一起。	老师把我们召集<到>一起。
19	趋向补语	遗漏	*教练把我推水里。	教练把我推<到>水里。
20	趋向补语	遗漏	*然后我们坐船了。	然后我们坐<上>船了。
21	趋向补语	遗漏	*应该分配时间或寻找其他活动支持。	应该分配时间或寻找其他活动<来>支持。
22	数量补语	错序	*我回家见面奶奶。	我回家见了奶奶一面。
23	数量补语	误代	*我们去玩儿了一点儿。	我们去玩儿了<一会儿>。
24	数量补语	误代	*我希望大家都去北大年第一次。	我希望大家都去北大年<一次>。
25	数量补语	遗漏	*我去普吉玩了一月。	我去普吉玩了<一个月>。
26	数量补语	遗漏	*青少年沉迷游戏的原因有多。	青少年沉迷游戏的原因有<很多种>。
27	数量补语	杂糅	*我去曼谷过了第一次	我去过曼谷<一次>了。
28	介词短语补语	错序	*我们回大概之后下午五点。	我们回去大概在下午五点之后。
29	介词短语补语	误代	*我读书在南方大学。	我就读<于南方大学>。
30	介词短语补语	遗漏	*小贩们坐在船上并停岸边。	小贩们坐在船上并停<在岸边>。
31	介词短语补语	遗漏	*玩甲米。	玩<于甲米>。
32	介词短语补语	遗漏	*他住宋卡。	他住<在宋卡>。
33	可能补语	误代	*这个东西吃不行。	这个东西吃<不得>。
34	可能补语	杂糅	*那天我吃了不完。	那天我吃不<完>。

35	多层补语	其他	*这样做能让家人幸福。	这样做能<让家人更幸福>。
36	非补语	其他	*我认为对日常生活有影响<很大>。	我认为对日常生活有很大的影响。非补语形式

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ – สกุล อาจารย์ ดร.หลี่ เส้าฮุย
ตำแหน่ง อาจารย์
สถานที่ทำงานปัจจุบัน สาขาภาษาจีน มหาวิทยาลัยทักษิณ
E-mail: lshhust@hotmail.com

ประวัติการศึกษา

พ.ศ.2563 ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาวัฒนธรรมศึกษา
มหาวิทยาลัยทักษิณ
พ.ศ.2553 M.A. Linguistics and Applied Linguistics
Xiamen University, China
พ.ศ.2550 B.A. Chinese Language and Literature
Huazhong University of Science and Technology, China
พ.ศ.2550 B.A. Computer Science and Technology
Huazhong University of Science and Technology, China

ผลงานวิชาการ

หลี่ เส้าฮุย, พรพันธุ์ เขมคุณาศัย, พรไทย ศิริสาธิตกิจ และ ญฐพงศ์ จิตรนิรัตน์ (2564). อัตลักษณ์จีนจากแบบเรียน
สร้างเสริมลักษณะนิสัยมัธยมศึกษาตอนต้นของประเทศจีน, วารสารอินทนิลทักษิณสาร มหาวิทยาลัย
ทักษิณ. 16(1), 177-201.

หลี่ เส้าฮุย และ พรพันธุ์ เขมคุณาศัย. (2562). การสังเคราะห์องค์ความรู้อัตลักษณ์จีนในประเทศไทยในรอบ 22 ปี
(พ.ศ. 2538 – พ.ศ. 2560), วารสารอินทนิลทักษิณสาร มหาวิทยาลัยทักษิณ. 14(2), 85-102.

จิตติกานต์ หลีกอาริยะ, หลี่ เส้าฮุย และพรพันธุ์ เขมคุณาศัย. (2561). "พลวัตการปรับตัวในรอบหนึ่งศตวรรษของ
ชุมชนประมงมุสลิมบ้านบ่ออิฐ ตำบลเกาะแก้ว อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา," ใน รายงานการประชุมวิชาการ
ด้านศิลปศาสตร์ครั้งที่ 3 : ศาสตร์บูรณาการงานวิจัยเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน. (หน้า 218-224). วันที่ 29 -30
มีนาคม 2561. ณ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา : มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรี
วิชัย.

หลี่ เส้าฮุย และ สุรสาสินี พรหมแดน. (2560). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดสระประสมภาษาจีนของนิสิตไทยสาขาวิชา
ภาษาจีนและกลยุทธ์การสอน, วารสารจีนศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. 10(1), 246-277.

ชื่อ – สกุล อาจารย์ ดร.สุธาสินี พรหมแดน
ตำแหน่ง อาจารย์
สถานที่ทำงานปัจจุบัน สาขาภาษาจีน มหาวิทยาลัยทักษิณ
E-mail: psuthasini@tsu.ac.th

ประวัติการศึกษา

พ.ศ.2560 Ph.D. Linguistics and Applied Linguistics
Shanghai Normal University, China
พ.ศ.2554 M.A. Linguistics and Applied Linguistics
Guangxi Normal University, China
พ.ศ.2548 ศศ.บ. ภาษาจีน (เกียรตินิยมอันดับ 2)
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ผลงานวิชาการ

พวงผกา สิทธิจันทร์, สุธาสินี พรหมแดน และกรรณิการ์ ธีราวุฒิ. (2566). “การศึกษาลักษณะข้อ
ผิดพลาดการเขียนภาษาจีนของนิสิตหลักสูตรภาษาจีน มหาวิทยาลัยทักษิณ, วารสารวิชาการ
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี. 19(2),
95-128.

สุธาสินี พรหมแดน และพวงผกา สิทธิจันทร์. ปัญหาการใช้วลีต่างระดับภาษาจีนของนิสิตหลักสูตร
ภาษาจีน มหาวิทยาลัยทักษิณ. วารสารมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร. ปีที่ 19 ฉบับที่ 2
เดือนพฤษภาคม - สิงหาคม 2565.

สุธาสินี พรหมแดน. (2563) “การศึกษานามสกุลของนิสิตที่มีเชื้อสายจีน สาขาวิชาภาษาจีน
มหาวิทยาลัยทักษิณ”, การประชุมวิชาการระดับชาติ ครั้งที่ 30 และการประชุมวิชาการ
ระดับชาติ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ครั้งที่ 1, (หน้า 1905-1913). วันที่ 30
พฤษภาคม 2563 สถาบันการวิจัยและพัฒนา และคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์.
สงขลา: มหาวิทยาลัยทักษิณ

หลี่ เส้าฮุย และ สุธาสินี พรหมแดน. (2560). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดสระประสมภาษาจีนของนิสิต
ไทยสาขาวิชาภาษาจีนและกลยุทธ์การสอน, วารสารจีนศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
10(1), 246-277.